

**ISSN 2558 – 8966**  
**ISSN-L 2558 – 8966**

**Nr. 1 / 2017**

# **REVISTA INCURSIUNI LITERARE**



**Ploiești, Ianuarie 2017**

## CUPRINS

„Anii de școală frumoși mai sunt/ Ani de vise și vesel cânt”, autor Zăinescu Gabriel.....	p.4
Cugetări, autor Prichici Costin, .....	p. 5
Viața de liceu, autor Zăinescu Gabriel.....	p.6
Graffiti - vandalism sau artă?, autor Miță Laurențiu.....	p.6
Un vis, un început, o rază de soare, autor Ghinea George.....	p 7
Studiu literar: Eugen Ionescu și avangarda literară ca atitudine și valorizare, autor Răducea Mihaela.....	p.8
Corabia adolescenței, autor Cârstocea Victor Marian.....	p.16
Cea mai frumoasă sala de clasă în așteptarea sărbătorilor de iarnă, autori Grigore Ioana și Rădoi Cornelia.....	p. 16
Studiu literar: Metafora Turnului Babel în Levantul de Mircea Cărtărescu, autor: Răducea Mihaela.....	p 18
Universul radio:între realitate și creativitate.....	p.22
Un viitor, dar și un prezent : un gând despre șansa de a participa la adunarea generală a consiliului național al elevilor de la Târgu-Mureș, autor Anghel Alexandru.....	p. 23
Ploieștiul de odinioară, autor Constantin Ancuța .....	p. 26
Studiu asupra modernismului literar românesc în perioada interbelică, autor Răducea Mihaela.....	p.28
Serbarea de Craciun, autor Georgiana Răducanu.....	p. 31
Vis de iarnă, autor Marica Cristian.....	p. 32
Sărbătoarea de Halloween în liceul nostru, autor Mihalcea Laurențiu.....	p.34
Spune nu drogurilor, drogurile frâng aripi, autor Ghinea George.....	p.35
Aripi frânte, autor Stanciu Răzvan.....	p. 36
Studiu literar:Diversitate tipologică în romanul Îmblânzitorul de lupi de Bujor Nedelcovici,autor Răducea Mihaela.....	p.38
Aștept, autor Nicolae Cătălin.....	p. 44
Adolescența și viciile ei. Cum influențează fumatul adolescenții, autor Vlad Marian.....	p. 45
Jurnal de călătorie, autor Zanfir Georgian.....	p.47
Personalitatea lunii februarie - BOGDAN PETRICEICU HASDEU .....	p.48
Apa în natură, autor Toader Andreea.....	p. 50
„Nimic mare nu se creează în lumea aceasta fără pasiune” (D. D. Roșca) -model de text argumentativ, autor Mihalcea Laurențiu.....	p. 52
Știați că? Material selectat de elevul Stanciu George Cristian.....	p. 53
Călătorie între generații, autor Moraru Gabriel.....	p. 53
Biblioteca magică, autor Ionescu Diana .....	p.54
Ziua îndrăgostiților.....	p. 55

<i>Curiozități geografice</i> .....	p. 57
<i>Primăvară, te iubim!</i> , autor Ghinea George.....	p. 60
<i>Natura în pericol</i> , autor Podeanu Alexandru.....	p. 61
<i>Sursele de energie și viitorul omenirii</i> , autor Matei Ionuț.....	p. 63
<i>Medalion literar</i> , autor Cârchioagă Stelian.....	p. 63

## **„Anii de școală frumoși mai sunt Ani de vise și vesel cânt.”**

Cei mai frumoși ani sunt anii de școală...Fiecare dintre noi, mai degrabă sau mai târziu, va trăi cei mai frumoși ani, anii de școală, anii care nu se uită, ci rămân gravați în fiecare inimă cu cele mai minunate amintiri. Școala este casa, iar profesorii, părinți care nu se uită niciodată și ne așteaptă cu dor pe fiecare ca să revenim.



Fiecare prim sunet este un început, fiecare ultim sunet este un sfârșit și un început al sfârșitului, de fapt, în anii de școală se iau cele mai importante decizii și te formezi ca personalitate pentru a-ți crea o cale a vieții. Chiar de mic copil, începând a vorbi, a face primele lucruri, devii o personalitate a timpului tău. Însă școala este acel impozant astru care ne destăinuie frumusețea, ne dezvăluie misterele și ne dezvoltă imaginația, ne imprimă valori morale în adâncul sufletului nostru, cu măreție, pentru a ne fi drag ceea ce facem.

Prima zi de școală, prima încercare, primul sunet caracteristic oricărui începător-elev, primul zâmbet, primul buchet de flori dăruit din suflet profesoarei, primul pas alături de profesoară în clasă, primul sunet al clopoțelului dus în propria mână de copil pentru a vesti 15 septembrie, toate

acestea te fac să te pomenești într-o lume nouă, plină de tainele învățaturii, ale cărților, și să te reculegi mai apoi în paginile timpului, ca un erou al unei povestiri.

În anii de școală te simți cel mai fericit și vesel copil din lume, alături de colegi și prieteni, căpătând o adevărată experiență a vieții. În băncile școlii găsești refugiul minții tale, deoarece nu ești în singurătate, sunt și colegii și profesorii care te vor susține mereu, în fiecare clipă. Deasemenea, în anii de școală apar și primele vise, primele dorințe despre viitorul tău. Alături de glume și prieteni te simți mai curajos, stăpînit pe forțele proprii și mai încrezător. În acest minunat timp reușești să devii matur, să înțelegi ceea ce dorești să fii.

Nu uita niciodată de anii de școală, de colegii și de profesorii care se sacrifică din greu pentru tine. Spun asta din propria concluzie, căci mâine vom fi absolvenți și timpul trece repede, dar mai apoi rămân numai amintirile despre anii frumoși de școală.

*Zăinescu Vasile Gabriel, XI C*



## CUGETAREA I

E frig afară și e toamnă  
Ploi mohorâte curg din cer,  
Și nu-i nimic mai efemer,  
Decât această zi de toamnă.

Și stau la geamul casei mele,  
Și tot privesc cu jind afară,  
E frig și ploaia bate-n geam  
Și mă gândesc la al meu neam.

Poporul nostru este sacru,  
Căci el, din sânge s-a născut,  
Căci el e glia țării noastre,  
Căci el aici a fost crescut.

Noi de aici nu vom pleca,  
Căci am luptat pe acest pământ,  
Cu sânge am plătit noi scump  
Aceasta libertate sacră.



## CUGETAREA II

E toamnă afară și e frig,  
Și frunzele cad moarte,  
Așa cum am căzut și eu,  
Când sufletul tu mi l-ai dat deoparte.

Căci m-a cuprins un dor nebun  
De ducă-n nemurire,  
Așa a fost să fie acum,  
Și-aș vrea să nu mai fie.

De ce oare plâng în frig,  
Și tot aștept în ploaie,  
Sfârșitul mai aproape-l simt,  
Când astrul vieții doare.

Căci soarele eu îl iubesc  
Cu-n dor nebun de viață,  
Și vreau un strop să mai trăiesc,  
Să nu mă duc în cea

## VIAȚA DE LICEU

Liceul este locul unde vei găsi prima iubire, sau unde îți vei da seama că lumea este un pic diferită decât credeai. Cel mai important, este locul unde îți formezi personalitatea. Printre cele mai "râvnite" obiceiuri, se numără absențele. Deja putem vorbi de o adevărată modă, fiindcă în fiecare liceu există un anumit segment de oameni "specializați" pe acest gen de activitate. Deși nu este recomandat, "chiulul" face parte din viața de zi cu zi a fiecărui elev. Să fim serioși, nu există viață de licean fără absențe.

În acești 4 ani vei învăța și ce înseamnă spiritul de echipă, pe care îl vei aplica în cele mai neobișnuite situații. Această caracteristică se aplică în special la teste și teze. Faci parte dintr-un colectiv, așa că ar fi bine să te porți ca atare. Dacă cineva îți cere ajutorul, nu ezita, pentru că mai mult ca sigur în viitor vei fi recompensat.

Nu uita că liceul nu înseamnă doar distracție. Trebuie să îmbini utilul cu plăcutul, mai exact atunci când este vorba de învățat, fii sigur că altă alegere nu ai. La început e greu, însă în ultimul an de liceu vei realiza că nimic n-a fost

în zadar.

Probabil unul din cele mai grele aspecte ale vieții de liceu este acomodarea cu persoanele din jur, care, să recunoaștem, nu sunt întotdeauna cele mai plăcute. Totul ține de mentalitate, nu te lăsa convins de amenințări sau vorbe grele. Nimic din acestea nu contează, atât timp cât îți vezi de viața ta, totul va merge perfect.



Anii de liceu nu se compară cu nimic altceva! Se întâmplă atât de multe lucruri, încât rămâi cu impresia că ai dori ca această experiență să nu se termine niciodată. Peste câțiva ani vei spune: "Ani de liceu... scumpi ani de liceu...cât de repede au trecut". Adu-ți aminte de colegi, profesori, ora de sport, testele, orele chiulite, fete și chiar de colegii pe care nu i-ai suportat niciodată. Și nu uita, ai doar 4 ani, așa că folosește-i cu grijă.

*Zăinescu Vasile Gabriel, XI C*



## GRAFFITI - VANDALISM SAU ARTĂ?

Unii îi numesc artiști. Pentru alții, sunt doar vandali, infractori periculoși. Desenatorii de graffiti sunt artiști aparte care transformă un spațiu public într-un

muzeu cu exponate de artă în aer liber. Bidimensionale sau tridimensionale, operele lor colorează întreg orașul. Este interesantă dezbaterea privitoare la

posibila “legalizare” a graffitiului, pentru că o mare parte din valoarea unui desen este dată și de modul în care artistul știe să își aleagă locul unde va desena.

Pentru mine aceasta este una din cele mai spectaculoase forme de artă

urbană, un mod în care te exprimi liber, pui pe perete tot ce îți trece prin cap și crezi că e unicat. De la fotografii, schițe în creion pe caiete de școală și multe alte încercări de a te perfecționa, această artă poate crea dependență.

*Miță Laurențiu, XI G*

## UN VIS, UN ÎNCEPUT, O RAZĂ DE SOARE

Stau și mă gândesc uneori ce scurtă este viața unui om! Viața fiecăruia e precum o stea. Începutul său este când apare pe cer, când strălucește precum un soare pe cerul senin ori înnorat, iar maturitatea când încet se topește, dispare neajutorată, precum pâlparea unei lumânări.

Dar parcă mai frumos este când strălucește, când are putere, acea parte a vieții numită copilărie.

Nu e om cel ce o dată în viața sa nu a știut ce înseamnă să fii copil, nu a făcut lucruri specifice copilăriei și nu a știut să prețuiască acea vârstă. Copilăria se caracterizează prin jocuri, zâmbete, zile de sărbătoare și soare.

Pentru fiecare copil, zilele de sărbătoare sunt un mic colț de Rai. De Crăciun, în fiecare an împodobesc bradul. Puzderii de stele și stelute atârnă gingaș pe ramurile verzi. Globuri de cristal, ghirlande colorate, parcă toate îmi îndulcesc viața. Vârful în fiecare an este împodobit cu un înger superb cu câțiva crini în mână. Întotdeauna m-a fermecat poate cu lacrimile sale precum o perlă, sau cu zâmbetul său unic.

Și Paștele este o sărbătoare prețuită. Ea este caracterizată prin prospețime și înviere. La biserică, mii de oameni aprind lumânări ce dansează feeric. Se aduc ouă roșii și se ciocnesc cu veselie. În fiecare an de Paște, privesc apusul fermecător. Parcă se scurge domol într-o călimară, iar apoi natura îl pictează din nou ca un zeu pe cerul senin. Toți copiii întâmpină veseli Paștele. Doar el aduce primavara și cu ea, soarele ce ne încălzește.

În Pădurea Argintului, un loc fermecător datorită frumuseților sale, este un lac de cristal. În căldura soarelui, nuferi de aur se răsfață. Această pădure de basm este locul meu de joacă. Razele soarelui scăpătau prin frunzișul des. Era parcă un vis.

Rețeta pentru o copilărie frumoasă: se pune o rază de soare, o petală de trandafiri, o stea strălucitoare, cântecul duios al mamei, vorba înțeleaptă a bunicii, apoi se amestecă totul cu zâmbetul tău cristalin.

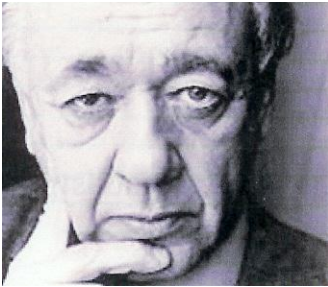
Zâmbetul copilului este primul său succes

*Ghinea George, XI G*



## Studiu literar: Eugen Ionescu și avangarda literară ca atitudine și valorizare

Autor: Răducea Mihaela



Conștiință scindată și problematică, definită prin raportare critică față de o tradiție perimată, E. Ionescu se dovedește a fi pe parcursul întregii sale creații un destabilizator al formelor depășite, fără valoare estetică, un adevărat „anarhist cultural”<sup>1</sup>. Dramaturgia ionesciană se dorește o continuare a criticii literare și de artă realizate de tânărul scriitor, care se va încadra în așa-numita „cultură a discontinuității”<sup>2</sup>.

Strigătul de revoltă împotriva criticii, literaturii, culturii, se asociază la dramaturg cu un complex de superioritate al „solitarului” conștient că își devansează epoca printr-o atitudine singulară. Deși creațiile ionesciene își au originea în dramele și ironia vieții cotidiene, atitudinea radicală a lui Eugen Ionescu îl plasează în poziția scriitorului sfâșiat între două extreme, în aparență ireconciliabile: viziunea artistului profund original, ce clamează o revoltă totală și necondiționată împotriva culturii, dar și nostalgia culturii pe care aspiră să o demoleze.

Atitudinea paradoxală și ironică asupra literaturii au permis încadrarea creației ionesciene curentului avangardei literare, mișcare mai radicală și mai puțin tolerantă față de canoanele tradiționale chiar decât modernitatea. Greu de conceput în absența unei conștiințe distincte și definitiv conturate a modernității, din care își împrumută practic toate elementele constitutive, avangarda dinamitează tiparele literare tradiționale, negându-le pentru a le înnoi în contexte neașteptate.

Operând o ruptură la nivelul formelor învechite ce vor fi negate sau împinse la limita extremă, avangarda devine o mișcare radicală de subversiune raportată la modernism și modernitate, și ele caracterizate prin discontinuitate. Etimologic vorbind, Matei Călinescu stabilea în lucrarea *Cinci fețe ale modernității*, în capitolul consacrat avangardei, existența a două condiții ce stau la baza existenței a oricărei forme de avangardă: posibilitatea ca reprezentanții ei să fie în avans față de propria lor epocă și ideea că trebuie purtată o luptă împotriva unui dușman ce simbolizează tirania trecutului și vechile forme de gândire. Angelo Guglielmi, unul din criticii literari asociați mișcării italiene „Gruppo 63”, susținea că adversarul împotriva căruia trebuia să lupte avangarda-cultura oficială-a dispărut, fiind înlocuit de relativismul intelectual al modernității.

Ivită din necesitatea unor schimbări radicale, mai întâi pe plan politic, metafora avangardei se va transfera pe plan literar odată cu declanșarea conștientizării potențialului revoluționar independent al artei. Artistul, devenit „herald al viitorului”<sup>3</sup>, va opta pentru o artă angajată, militantă, responsabilă inițial din punct de vedere politic, dar care tinde să-și lărgescă sfera de influență și asupra altor domenii. Primul critic literar modern important care a utilizat termenul „avangardă” în sens figurat, conștientizându-i inclusiv implicațiile estetice a fost Sainte-Beuve, în lucrarea *Conversațiile de luni*<sup>4</sup>.

În anul 1870, în Franța, deși își păstra încă înțelesul politic mai larg, termenul „avangardă” ajunge să desemneze micul grup de scriitori și artiști novatori care au transferat critica radicală a formelor sociale în domeniul formelor artistice. Avangarda va genera o redescoperire a literaturii ce promovează principii estetice, sloganul „artea pentru artă” convertindu-se în cel de „artă cu scop”. Interesul scriitorului se va îndrepta rapid către răsturnarea din temelii a tradițiilor formale constrângătoare ale artei, în



vederea obținerii unui nou potențial artistic. Așa cum și romantismul propunea o rupere de canoanele clasice insuficiente, avangarda literară oferă scriitorilor posibilitatea unor orizonturi de creativitate până atunci interzise. Luptând împotriva tiraniei trecutului, reprezentată de vechile forme și moduri de gândire, scriitorul de avangardă atribuie noi sensuri realității, implicându-se în mod conștient pentru a favoriza declinul formelor tradiționale.

În lucrarea sa *Cinci fețe ale modernității*, scriitorul Matei Călinescu își propunea studierea în sens diacronic a acestui fenomen al discontinuității, accentuându-i mai ales determinațiile în plan literar, fără însă a ignora aplicarea metaforei „avangardei” (sau „garda avansată”) și în alte domenii precum artele plastice sau politică. Trecerea de la modernitate la spiritul de avangardă nu este una foarte evidentă, atât timp cât ideea de modernitate presupunea deopotrivă o critică radicală a trecutului pentru a da naștere unor noi valori, un simț al militantismului și un elogiu al nonconformismului. Negarea canoanelor tradiționale, considerate altădată eterne și imuabile, dar și dramatizarea unor elemente constitutive ale modernității însăși, a transformat spiritul de avangardă, atât din punct de vedere politic cât și cultural într-o versiune radicalizată și utopică a modernității. Ideea de avangardă pare a se construi pe ideea reformării viitorului prin suprimarea totală a tradiției-„exorcizarea demonilor trecutului”<sup>5</sup>, cu sprijinul unui revoluționarism doctrinar.

Construirea avangardei pe ideea unui viitor rupt de elementele tradiționale insuficiente și nesatisfăcătoare este considerată de Matei Călinescu doar un „futurism teoretic”<sup>6</sup>, un simplu pretext și o justificare pentru polemica radicală a avangardei și pentru tehnicile artistice subversive sau subminante față de trecut. Pentru a demonstra acest nihilism specific avangardei extremiste, scriitorul oferă un exemplu revelator: dadaismul, cu estetica radicală a „antiartei pentru antiartă”. Schimbarea și evoluția pe plan literar, ca și transformările ce au loc la nivelul mentalităților, se pot realiza doar printr-o desprindere bruscă de clișeele și ideologia tradițională, pentru reinventarea unor noi tipare estetice. Arta devine în conștiința scriitorilor „cea mai vie și mai decisivă formă de acțiune”<sup>7</sup> împotriva opresiunilor și ideologiilor, căci revoluționarea artei coincide unei modificări a mentalităților. Deși își împrumută toate elementele de la tradiția modernă, avangarda aduce noi forme de expresie, exagerând și dinamitând vechile tipare, fiind mai dogmatică decât modernitatea care i-a dat naștere. Călinescu îi asociază avangardei ideea conștiinței de a se afla în avans față de propria epocă, propunând un program antielitist, de respingere a formelor de expresie perimate.

Prin studiul său ce întreprindea o cercetare în sens diacronic a conceptului avangardei culturale, Matei Călinescu subsuma acestui principiu elemente cheie ale gândirii teoretice moderne și postmoderne, avangarda literară transformându-se într-o ruptură deliberată și violentă, într-o contestare fără precedent a valorilor și esteticii tradiționale. Creatori ai „atitudinilor duble”<sup>8</sup> despre care vorbea E. Ionescu, scriitorii avangardiști clamează o revoltă totală și necondiționată împotriva culturii, având în același timp nostalgia artei pe care sunt pe cale să o demoleze, aspirând permanent către momentul în care viața va înlocui cultura.

Compararea postmodernilor cu modernii a devenit cea mai recentă ipostază a certeii, vechi de secole, dintre Antici și Moderni, un exemplu interesant în acest sens fiind dat de Ihab Hassan, care în studiul *Postmodernism-ul: Bibliografie paracritică* realizează o comparație detaliată între cele două fenomene culturale<sup>9</sup>. Hassan abordează noțiunea de modernism în sens detaliat, acesta incluzând avangarda „istorică” în sens european, adică futurismul, dadaismul, constructivismul, suprarealismul etc. Abordarea extrem de generală a fenomenului demonstrează faptul că în critica americană a secolului XX nu

exista nici o distincție între modernism și avangardă, termenii fiind luați de multe ori ca sinonimi. În ceea ce privește dezumanizarea, Hassan dezvoltă ideea potrivit căreia în timp ce modernismul și-a creat propriile forme de autoritate, postmodernismul introduce o viziune anarhică, ironică, ce dizolvă personalitatea artistului: „profund antielitism, antiautoritarism. Împrăștierea eului. Participare. Artă devine bun comun, opțional, gratuit sau anarhic. Ironia devine radicală, joc autodizolvant. Pânză neagră ori pagină neagră. Tăcere. De asemenea, comedie a absurdului, umor negru, parodie dementă”<sup>10</sup>.

În funcție de personalitatea scriitorilor aparținând avangardei, dar și în raport cu relaționarea lor la sfera valorilor, noua mișcare de idei își va subordona câteva curente literare, denumite de Adrian Marino cu eticheta generală de „superlativ al modernismului literar”<sup>11</sup> : dadaism, suprarealism, abstracționism, purism, toate strigăte de revoltă în fața formelor de expresie perimate.

Pentru Eugen Ionescu, obținerea unei arte cu adevărat valoroase nu se poate face decât prin abstragerea scriitorului din sfera intereselor de moment, prin realizarea unei opere menite să-și reprezinte creatorul și nu să satisfacă cerințele oricărui tip de public.

Viziunea novatoare ionesciană asupra literaturii nu poate fi în mod evident decât una paradoxală, dramaturgul exprimând printr-un postulat mediocritatea oricărei creații literare perene, circumscrisă așadar unui timp precis. Trecutul și prezentul sunt respinse, fiind considerate pe cale de agonizare: „Îmi plac solitarii care nu datorează nimic epocii lor, ci totul lor înșile. Îmi plac scriitorii care, în loc să se supună epocii lor-și aceasta în intenția de a se exprima-ies din cadrele ei și nu există decât pentru ei înșiși și pentru câțiva dintre contemporani, și unii și alții fiind destinați dispariției”<sup>12</sup>.

Creația dramatică veritabilă va fi una inedită și șocantă, căci opera tinde să devină o individualitate, depășindu-și autorul, atâta vreme cât ea nu își datorează existența timpului său.

Considerată drept cea mai vie și mai decisivă formă de acțiune în planul vieții spirituale, creația literară de avangardă se remarcă prin „potențialul revoluționar independent”<sup>13</sup>, ce oferă autonomie artei, accentuându-i forța imaginativă. Încă de la apariția sa, avangarda artistică s-a dezvoltat ca o cultură a crizei și în ciuda dificultăților cu care s-a confruntat, conceptul nu a sucombat, fiind protejat de propriile contradicții interioare.

Matei Călinescu considera că apariția și dezvoltarea avangardei par a fi strâns legate de criza Omului în lumea modernă desacralizată, Ortega y Gasset însuși stabilise încă din 1925 că dezumanizarea ar reprezenta una din trăsăturile definitorii ale artei „noi”. Demitologizarea Omului și critica radicală a umanismului fuseseră anunțate chiar de Nietzsche, care observase influența corozivă a nihilismului modernității, umanismul însuși devenind o simplă manifestare ideologică.

Acest spirit novator al avangardei implica distrugerea fățișă a tradiției învechite, conform lozincii anarhiste a lui Bakunin: „A distruge înseamnă a crea”<sup>14</sup>. Avangarda este însă, în ea însăși, un fenomen paradoxal, devenind un „antistil”<sup>15</sup>. Privită drept apogeu al modernității, avangarda are o apariție istorică legată de momentul în care câțiva artiști „alienați” au simțit nevoia de a răsturna întreg sistemul social de valori. Considerată o formă estetic perimată și retrogradă, burghezia și principiile ei trebuiau contestate.

Momentul în care burghezia însăși va începe să considere avangarda drept semnificativă din punct de vedere artistic, va marca sfârșitul avangardei, moartea acestui fenomen fiind unele din temele recurente ale anilor '60. Retorica sa ofensivă, jignitoare a ajuns să fie privită drept amuzantă, în timp ce strigătele ei apocaliptice s-au transformat în simple clișee, ceea ce a pus sub semnul întrebării nu numai rolul istoric al avangardei ci și validitatea însăși a conceptului.

Noua viziune asupra literaturii va fi una paradoxală și ironică, încercând deplasarea accentului de pe valoarea estetică a artei spre elementele paraestetice, extrem de vizibile, mai ales în tehnica teatrală.

Anii '50 pot constitui perioada de instaurare a unui nou concept teatral, prin participarea dramaturgilor: E. Ionescu, Samuel Beckett, Arthur Adamov sau Fernando Arrabal: teatrul absurd, formulă ultimă a dramei convenției conștiente regăsite sub forme mai atenuate și în teatrul etic sau existențialist.

Adjectivul „absurd” este folosit de dramaturg pentru a descrie acele elemente ale realității interioare și exterioare ce rămân absconse, impenetrabile. Ființa modernă, pe care Eliade o acuza de a fi pierdut legătura cu sacrul, este incapabilă să mai întuiască resorturile ascuse ale existenței, substratul metafizic: „Îl numesc absurd pe omul care rățăcește fără scop. Numesc absurdă uitarea scopului și tot absurd e omul tăiat de rădăcinile lui esențiale, transcendente”<sup>16</sup>.

Polemist pasionat, spirit acid și categoric, Eugen Ionescu este un antitraditionalist și un demistificator al vechilor prejudecăți literare, clamând totodată și imposibilitatea noii literaturi de a exprima absolutul și totala eliberare spirituală. Atitudinile duble, pe care el însuși și le recunoaște ca expresii ale spiritului său neliniștit, tensionat de antinomii ontice, îl transformă pe dramaturg și într-un antiavangardist. Cultivând mai întâi jurnalul ca specie literară originară, Ionescu îi elogiază obiectivitatea, căci literatura confesivă manifestă o totală cuprindere a vieții, în dimensiunea ei anestetică: „Jurnalul (jurnalul intim sau reportajul) este genul originar literar, iar romanul, tragedia, poemul etc., sunt pervertiri ale jurnalului pur. Jurnalul este adevăratul gen literar”<sup>17</sup>.

Tot Ionescu se transformă însă într-un virulent critic al autorilor de proză subiectivă, situați în descendența lui André Gide, cărora le impută lipsa de fond și de autenticitate a unor trăiri superficiale, „fabricate” doar de dragul de a stârni o oarecare emoție estetică. Literatura pentru literatură i se pare autorului dramatic superficială și insuficientă, incapabilă de a exprima substratul profund al existenței: „Ca Sartre, și ca atâția alții, am înșirat și eu cuvinte, cuvinte (...); setea și foamea de absolut nu pot fi satisfăcute de literatură; sau, mai degrabă, de literatura pentru literatură”<sup>18</sup>.

Noua doctrină avangardistă începe să-i apară dramaturgului drept sursa unor noi convenții și prejudecăți menite să mascheze lipsa unui fundament metafizic și să asigure o adaptare rapidă, dar superficială la moda epocii. Neîncrezător în propria individualitate, care se cerea totuși exprimată, scriitorul se simte trădat chiar de expresia artistică. Literatura însăși, devenită tehnică generală, convenție unanim acceptată, normă uniformizantă, și-a pierdut caracterul individual, singular, ca unică marcă a autenticității. De aceea, dramaturgul nu ezită să vorbească despre insuficiența valorii estereice a operei de artă. De-a lungul întregului său traseu creator, Eugen Ionescu nu va înceta să compare superficialitatea literaturii cu absolutul metafizicii, acceptarea în ultimă instanță a demersului creator făcându-se în numele exprimării prin literatură a neputințelor omului de „a se consola cu literatura, de a crede în literatură”<sup>19</sup>.

Creația de avangardă, cu toate neajunsurile ei, va fi acceptată cu resemnare tristă de artistul incapabil să obțină o „mântuire” pe plan spiritual: „Neputând participa la drama lumii, faci din tine o dramă a lumii”<sup>20</sup>.

„Om constituit din goluri”<sup>21</sup>, dramaturgul are în permanență conștiința propriului eșec; este vorba însă nu de o rată artistică, literară, ci de una umană, mult mai profundă – o rată în spiritualitate. Încă de la vârsta de 19 ani, dramaturgul avusese intuiția propriului destin, pe care și-l imagina încărcat de tragism: „dar eu nu eram decât un bătrân, ursit ratării și poate nebuniei”<sup>22</sup>.

Deși criticat frecvent din cauza originalității șocante a viziunii sale artistice, care produsese o neașteptată răsturnare a valorilor și a a sistemului de așteptări al publicului, Ionescu a fost deopotrivă apreciat pentru ineditul concepției. Unul dintre cei mai fervenți suporterii ai lui Ionescu-scriitorul Pierre-Aimé Touchard considera că în mod paradoxal, tema politică valorificată în piese precum *Rinocerii* afirmă că de fapt Eugen Ionescu nu va capitula în fața criticilor sau presiunilor ideologice.<sup>23</sup> Rinocerita va afecta astfel o lume deja descompusă, a sloganelor plate ce distrug orice urmă de gândire umană, transformând individualitatea în formă a unei isterii în masă.

Noțiunile preferate ale avangardei literare gravitează în jurul ideilor de *straniu* și *insolit*, create în contra direcțiilor tradiționale. În volumul de eseuri *Nu*, tânărul dramaturg își demonstrează realele aptitudini de critic literar și într-un ciclu de 6 articole șochează orizontul de așteptare al publicului prin negarea unor scriitori deja consacrați. Este pusă sub semnul întrebării valoarea poeziilor lui Arghezi sau I. Barbu, cărora li se revelează lipsa de consistență și se susține lipsa de valoare a romanului *Patul lui Procust* de Camil Petrescu. Volumul *Nu* se axează pe redactarea unor cronici antitetice la creațiile importante ale vremii, printre care și romanul *Maitreyi* al lui M. Eliade, sugerându-se astfel lipsa de obiectivitate a oricărui fapt critic, legat indisolubil de personalitatea celui ce-l înfăptuiește. Procedând astfel, dramaturgul cu intuiții de critic literar utiliza un procedeu frecvent în publicistică, demonstrând că valoarea artistică a unei creații literare este un fapt discutabil, legat indisolubil de unghiul de percepție. Critica literară devine pentru Eugen Ionescu un simplu joc de moment, ce ignoră orice criteriu moral sau estetic, transformându-se într-un act gratuit, îndeplinit doar din plăcerea jocului, fără scop precis: „Sunt la fel de convins de inutilitatea criticii ca și de lipsa de semnificație metafizică a jocului literaturii”<sup>24</sup>.

Dramaturgul conștientizează faptul că actul său critic șochează orizontul de așteptare al publicului și, de fiecare dată când tonul polemicii sale tinde să devină serios, Ionescu se amuză, împingând gesturile sale până la forme extreme și absurde care, în mod paradoxal, marchează și mai mult lectorul: „fac în general critică negativă pentru că este evident că înțeleg pe dos, dar și pentru a face în ciudă, pentru a-mi dovedi virtuozitatea în arta contradicției, pentru a râde și pentru a face plăcere rivalilor autorului, celor care-l invidiază, care sunt geloși și frumoasei pe care tocmai a părăsit-o”<sup>25</sup>.

Anii '50, marcând debutul dramaturgului în literatura franceză, anunță o respingere violentă a conceptului de teatru boulevardier și a formelor de expresie perimate, închistate în canoane de esență clasică, menite să îngrădească forța creatoare și expresivitatea artistului. Data de 11 mai 1950, marcând prima reprezentație a anti-piesei *Cântăreața cheală* la Théâtre des Noctambules indică data de naștere a teatrului de avangardă. Asimilată sferei teatrale, avangarda propune o formulă dramatică mai exigentă și mai îndrăzneță în raport cu ceea ce era definit mai ales în Franța prin sintagma de „teatru de boulevard”. Ca alternativă la teatrul tradițional boulevardier, Ionescu oferă formula teatrului nepopular, dintr-o atitudine nonconformistă, de sfidare a publicului burghez.

În antologia sa teatrală, publicată în 1946, Georges Pillement îi grupa pe autori în două categorii: cei de boulevard, printre care se regăseau cei ce introduceau elemente de noutate, prin opoziție față de o tradiție deja perimată: Claude-André Biget, Passeur, Jean Anouilh și Girandoux<sup>26</sup>. Acest teatru nou, ce cultivă mijloace de expresie inedite, este caracterizat prin dificultatea ce intervine în actul receptării, presupunând din partea spectatorilor găsirea unor noi maniere de decodare.

Prin viziunea ei artistică inedită, creația literară tinde să devină agresivă, contrariind de cele mai multe ori publicul prin îndrăzneală, părând a fi scrisă parcă

împotriva acestuia. Dramaturgul român proclamă superioritatea estetică a noii forme teatrale-teatrul abstract sau nonfigurativ, ori dimpotrivă, concrete, deoarece „nu e decât ceea ce se vede pe scenă, deoarece se naște pe platou, deoarece e joc, joc de cuvinte, joc de scene, imagini, concretizare a simbolurilor”<sup>27</sup>.

Ionescu face apologia teatrului ca spațiu al tuturor posibilităților și al libertății neîngrădite de creație. Cu toate acestea, actul teatral, în ipostaza lui populară, a devenit un loc al constrângerii, al imaginației limitate de un sistem de convenții. Calificativul „absurd” atribuit teatrului său, i se pare autorului exagerat și nepotrivit, pentru că prin intermediul jocului scenic nu se realizează decât ceea ce ar trebui să fie absolut firesc: denunțarea caracterului derizoriu al unui limbaj golit de substanța lui, steril, alcătuit din clișee și lozinci. În piesa *Cântăreața cheală*, dialogul dintre D-nul și D-na Martin conține replici banale și stereotipe, ce par desprinse dintr-un ghid de conversație, sugerând imposibilitatea acestor ființe de a se elibera de monotonia cotidianului.

Teatrul veritabil își are sursa în conștiința artistului care regăsește în propria interioritate schemele și tiparele permanente, profunde, ale teatralității care se cere mereu reinventată. Ionescu își asumă conștiința posibilității ca arta sa să fie respinsă de public, atâta vreme cât, „adevărata artă, zisă de avangardă sau revoluționară este cea care, opunându-se în chip îndrăzneț vremii sale, se dezvăluie ca inactuală”<sup>28</sup>.

Cu toate că este destinat spiritelor inițiate și nu marelui public, teatrul de avangardă devine o redescoperire și o reinventare a realului, necesitate absolută a spiritului. Ionescu propune o nouă formulă teatrală ce evidențiază teatralitatea pură a monstruosului, pentru că tușele exagerate pot comunica uneori mai mult decât simpla imitare a realității: „Teatru abstract. Dramă pură. Antitematică, anti-ideologică, antirealist-socială, antifilosofică, antipsihologică de bulevard, antiburgheză, redescoperire a unui teatru liber. Liber, adică eliberat, adică fără prejudecăți, instrument de cercetare: singurul care poate fi cinstit, exact, și care poate scoate la iveală evidențele ascunse”<sup>29</sup>

Caracterizate printr-o altă logică decât cea formală, piesele sale demonetizează și prăbușesc în derizoriu vechile categorii literare: intrigă, subiect, personaj, dialog. Absurdul din nuvelistica lui Caragiale, scriitor pe care Ionescu îl admiră în mod programatic, dar și lipsa de logică a creației lui Urmuz, constituie puncte de reper în decodarea teatrului ionescian.

Eugen Ionescu însuși propune o grilă de lectură a pieselor sale, invitând receptorul să citească mai întâi volumul *Logică și contradicție* al lui Ștefan Lupașcu, creație ce prefigurează *in nuce* coordonatele noului teatru de avangardă. În acest studiu, savantul român demonstrează că incomunicarea este frecvent întâlnită între indivizi și că limbajul reprezintă o simplă acumulare aleatorie și illogică de clișee și automatisme verbale.

O a doua grilă de lectură a pieselor ionesciene, ca reflex al avangardei literare, o constituie filosofia lui Heidegger. Filosoful german demonstrase că în relațiile interumane nu predomină de fapt limbajul, care este totdeauna monoton și irelevant. Ca și oamenii obișnuiți, personajele sunt incapabile să vorbească relevant, preferând în schimb replici monotone și inexpresive, ce fac imposibil contactul cu spiritualitatea celuilalt. Comunicarea autentică marchează un efort de a intra în legătură cu resorturile ascunse ale psihologiei interlocutorului, de a ajuta la structura lăuntrică, la „ființarea” celuilalt.

La nivel textual, dramaturgul transformă în derizoriu autenticitatea oricărei trăiri, exprimând prin suita de verbe, substantive, adjective, uneori în aglomerare haotică, rutina și banalitatea cotidianului. Ființele umane însele, marcate de ridicolul propriilor existențe, își pierd identitatea și se transformă în păpuși grotești, cu gesturi inconsistente și dezarticulate, jucându-și fără implicare rolul, într-un perpetuu *teatrum mundi*. Lipsa de

autenticitate a sentimentelor, inconsistența ființei umane, fac posibilă oricând în teatrul lui Ionescu înlocuirea unui personaj cu altul, fără măcar ca substituția să fie observată.

Viziunea avangardistă asupra literaturii declanșează în cadrul creației ionesciene nu doar respingerea tradiției de canon estetic realist, ci și o atitudine radicalistă în creație, ce transgresează propria perioadă.

Avangardismul introduce o nouă teorie antropologică, centrată pe noțiuni precum: delirul, inconstiența, alienarea individului sau onirismul. În creația dramatică ionesciană personajul tinde să fie subordonat mecanismului scenic, ajungându-se uneori chiar la pierderea individualității în favoarea metamorfozei individului în simplă mașinărie butaforică. În finalul piesei *Amedeu sau cum să te descotorosești*, protagonistul se desprinde de materialitate pentru a evada din contingent, agățat chiar de sursa agresiunii-cadavrul aflat în continuă proliferare.

Tot ca reflex al noii perspective pe care o propune asupra realității, avangarda introduce teoria oglinzii negative ce realizează o răsturnare a valorilor, o demitizare a conceptelor literare care își pierd valoarea estetică. În planul dramaturgiei ionesciene, ridicolul este comic și tragic în același timp, iar eroii construiți pe coordonate ale comediei evoluează în piese ce exprimă tragismul unei societăți și al unei condiții umane ce și-a pierdut sensul. Dramaturgul are intuiția absurdului, dar și conștiința că absurdul existențial ia chipul grotescului de îndată ce este exprimat. Limbajul se dezarticulează treptat, transformându-se în aglomerare haotică de silabe, conexiunile logice între idei fiind înlocuite de înșiriri de vocale sau consoane, ca în finalul piesei *Cântărețul cheal*. Clișeele de limbaj existente în teatrul de avangardă dezvăluie în structura de adâncime lipsa trăirii autentice a personajelor, inconsistența sentimentelor dar și a rațiunii.

În opera *La Hugoliade*, Ionescu afirmă într-o singură frază propria profesiune de credință, ca resort al creației sale dramatice: „Voiam, mai ales, să mă amuz, să scandalizez”<sup>30</sup>

Atitudinile radicale ale lui Ionescu nu se opresc doar la reinventarea spectacolului dramatic chiar împotriva publicului său, ci își extind forța de iradiere și asupra altor domenii culturale, precum pictura. În eseu *Un nebun care ar fi putut fi un sfânt*, Ionescu îl opune pe V. Gogh, ce cultiva o estetică a expresivului, pictorilor cubiști care promovau purificarea și simplificarea picturii, debarasându-o de anecdotic și neesențial. În publicația *Universul literar* din 4 mai 1940, dramaturgul își exprimă atitudinea față de poezie, mărturisindu-și profunda admirație față de St. Mallarmé care prin mijlocirea sugestiei și a simbolului distrusese logica poeziei, transformând-o în artă inefabilă, cu un limbaj purificat și lipsit de convenții. Ca și poezia, orice fapt literar, inclusiv creația dramatică ar trebui să caute „nu noutatea, ci suprarealitatea”<sup>31</sup>.

Spirit dual și anarhic, Ionescu echivalează criza din teatru cu o criză a limbajului ce se cere reînnoit și reinventat, chiar dacă acest lucru se realizează prin parodie-mijlocul estetic cel mai eficient în a releva insuficiența discursului tradițional. Dramaturgul se recunoaște a fi scriitor de avangardă, atâta vreme cât „avangardistul este ca un dușman înăuntrul unui oraș pe care se pregătește să-l distrugă, împotriva căruia se revoltă, căci, precum orice sistem de guvernământ, o formă de expresie instituită este, în același timp, o formă de opresiune. Avangardistul este adversarul unui sistem gata constituit”<sup>32</sup>.

În concordanță cu doctrina avangardistă, ce presupunea o răsturnare din temelii a vechilor tipare pentru a le înlocui cu altele noi, creația dramatică ionesciană neagă standardele anterioare pentru a crea o nouă formulă teatrală, care se reinventează în permanență. „Spirit activ, polemist pasionat și om de atitudine categorică, dramaturgul a purtat și continuă să poarte cu lumea un susținut și neîmpăcat dialog public.”<sup>33</sup>



Bibliografie:

- <sup>1</sup> Matei Călinescu, *Cinci fețe ale modernității*, capitolul *Avangardismul*, Editura Univers, București, 1995, p. 98.
- <sup>2</sup> Idem, p. 97.
- <sup>3</sup> Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 91.
- <sup>4</sup> Ibidem.
- <sup>5</sup> Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 88.
- <sup>6</sup> Idem, p. 89.
- <sup>7</sup> Ibidem.
- <sup>8</sup> Eugen Ionescu, *Non*, Editura Gallimard, 1986, p. 84.
- <sup>9</sup> Ihab Hassan, *Post-Modernismul: Bibliografie paracritică*, vol. *Paracritici*, Editura Gallimard, 1969, p. 104.
- <sup>10</sup> Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 120.
- <sup>11</sup> Adrian Marino, *Modern, modernism, modernitate*, Editura pentru literatură, București, 1969, p. 104.
- <sup>12</sup> Eugen Ionescu, *Non*, Ed. cit., p. 265.
- <sup>13</sup> Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 93.
- <sup>14</sup> Idem, p. 98.
- <sup>15</sup> Idem, p. 99.
- <sup>16</sup> Eugen Ionescu, *Note și contranote*, Editura Humanitas, București, 1992, p. 115.
- <sup>17</sup> Eugen Ionescu, *Nu*, Editura Minerva, București, 1991, p. 179.
- <sup>18</sup> E. Simion, *Eugen Ionescu*, Editura Recif, București, p. 82.
- <sup>19</sup> Gelu Ionescu, *Anatomia unei negații*, Editura Minerva, București, 1991, p. 19.
- <sup>20</sup> Eugen Ionescu, *Note și contranote*, Ed. cit., p. 112.
- <sup>21</sup> Idem, p. 87.
- <sup>22</sup> *Familia*, nr. 9, nov-dec, 1936.
- <sup>23</sup> Gelu Ionescu, *op. cit.*, p. 33.
- <sup>24</sup> Eugen Ionescu, *Nu*, Ed. cit., p. 103.
- <sup>25</sup> Eugen Ionescu, *Non*, Ed. cit., p. 25.
- <sup>26</sup> Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 104.
- <sup>27</sup> Eugen Ionescu, *Note și contranote*, Ed. cit., p. 192.
- <sup>28</sup> Eugen Ionescu, *Note și contranote*, Ed. cit., p. 81.
- <sup>29</sup> Idem, p. 193.
- <sup>30</sup> E. Ionescu, *La Hugoliade*, Editura Gallimard, 1982, p. 29.
- <sup>31</sup> *Universul literar*, nr. 19, 4 mai 1940, p. 3.
- <sup>32</sup> Eugen Ionescu, *Note și contranote*, Ed. cit., p. 62.
- <sup>33</sup> Gelu Ionescu, *op. cit.*, p. 43.

## CORABIA ADOLESCENȚEI

Adolescent, nu mi-am învins sfiala,  
Și prea puține clipe-au fost cristaluri  
Lucind în șirul anilor la baluri,  
Înveșmântând cu vlaga vârstei sala.

Când buchiseam să rup frânturi din  
maluri,  
Nu se umplea cu roade scumpe cala,  
Și-ncătușat eram mai mult de fala  
De-a fi mai bun pe scenă ca în valuri.

Dascăli pedanți și prea rigizi cu-acela  
Ce se căznea să iasă la liman,  
Nu sprijineau cu învoieli nacela...

Mi-am risipit puterile în van,  
S-a prăbusit în șovăială schela,  
Și-abia târziu a mai trecut un an...

## Ai apărut

Ai apărut în viața mea  
Cum primii ghiocei ai primăverii apar  
Și ai adus dragostea  
Pe care mie tu mi-ai oferit-o în dar.

Nu știu precis de mă iubești,  
Căci eu nu cred în presupuneri,  
Dar lângă mine vreau să trăiești,  
Și nu voi accepta să te supăr.

*Cârstocea Victor-Marian, XI B*

Căci să-ți spun drept, acum când e  
târziu,  
Și gândurile mi-s curate,  
Nu vreau să te pierd, într-un târziu,  
Nu vreau să te pierd, dar poate...

Dar poate, de vreodata s-ar întâmpla,  
Ca duhul dezbinării să se abată,  
Asupra mea, asupra ta,  
Vom încerca, și-l vom învinge odată.

*Prichici Costin, XI B*

## CEA MAI FRUMOASĂ SALA DE CLASĂ ÎN AȘTEPTAREA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ

În ultimele două săptămâni dinaintea vacanței de iarnă s-a inițiat concursul cu numele mai sus amintit, dorindu-se stimularea creativității elevilor, a spiritului de echipă și a celui de competiție. Elevii, împreună cu diriginții lor, au început pregătirile în acest sens. Au achiziționat podoabe specifice sărbătorilor de iarnă, crenguțe de brad și

de vâsc, au făcut curățenie în clasă și s-au apucat de împodobit. După cum știm, în fiecare sală învață două clase de elevi, prin urmare ar fi trebuit să existe o colaborare între cele două colective, lucru care nu s-a întâmplat întotdeauna. Ba chiar putem spune că în majoritatea cazurilor, o clasă a dus "greul" concursului. Ceilalți s-au mulțumit să

admire rezultatele muncii și ale creativității colacatarilor. Au existat și cazuri în care li "s-au mai prins de mână" câte o ghirlandă sau câte un glob. Dar aceste gesturi nu au reușit să destabilizeze munca elevilor implicați în concurs sau magia sărbătorilor. După ce toate (sau aproape toate) sălile de clasă au fost dichisite după gustul și priceperea elevilor și a diriginților, a venit și ziua concursului, când o comisie formată din: director, prof. Anca Ciobotaru, coordonatorul de proiecte educative, prof Mădălina Tuinete, prof. Lucica Vartan, prof. Emil Tiut și administratorul școlii Ana Radu a trecut prin fiecare sală de clasă, atât din localul din strada Traian, cât și în cel din strada Văleni.

Această vizită prin clase a fost motiv de bucurie și de încântare de cele mai multe ori, dar au fost și motive de mâhnire pentru că s-au găsit săli care nici măcar nu fuseseră curățate de hârtiile pe care le dăduseră elevii pe jos în ziua respectivă.



Membrii juriului, cu multă rigoare, au notat în carnețel impresiile făcute de fiecare sală vizitată, după care au urmat deliberările. S-au acordat câte trei premii pentru fiecare local de școală, după cum urmează:

#### **Str. Traian**

***Grigore Ioana și Rădoi Cornelia clasa a X-a B***

**-premiul I-** sala 1, clasele IX A și IX D, diriginți prof.Tiut Emil și Chirică Cristian



- sala 4, clasele IX G și XII A , diriginți prof.Tuinete Mădălina și Tănase Anca

**- premiul II-** sala 3, clasele IX C și IX F, diriginți prof. Grigorescu Viorica și Chiper Ilia

-sala 5, clasele IX H și XII B, diriginți prof. Nedelcu Laura și Surugiu Nelu

**-premiul III-**sala2, clasa IX E, dirigințe prof.Cârlan Angela

#### **Str. Văleni**

**-premiul I** –sala 4, clasa X B, dirigințe prof. Vartan Lucica

-sala 8, clasa XII T5, dirigințe prof. Leca Magdalena

**--premiul II** –sala 3, clasa a X A, dirigințe prof. Suflea Amalia

-sala 14, clasa a XI E, dirigințe prof. Gligor Monica

- **premiul III**, sala 12, clasa a XI D, dirigințe Mihai Rodica

Pentru sălile în care a fost menționată doar o singură clasă, înseamnă că cealaltă clasă care învață acolo nu s-a implicat deloc sau prea puțin. Felicitărilor câștigătorilor!

Turnul Babel sau... *Poarta Zeilor, Poarta Cerului, Poarta lui Dumnezeu*, Podul spre cer.

Ceea ce deosebește echivalentele Turnului Babel în diferitele limbi și culturi este imaginea religiei. Turnul a fost ridicat spre cerul celor cincizeci de divinități sumero-babiloniene, spre cerul gol de zei, dar populat de stelele spre care au plecat „verii noștri din ceruri”, ori împotriva interdicției lui Iahve, Dumnezeu biblic. Deosebirile de nume sunt doar aparente, pentru că religia rămâne identică cu sine, schimbând - simultan spațial sau consecutiv temporal - doar cuvintele și imaginile pentru poporul profan. Important este, însă, faptul că Turnul Babel păstrează denumirea funcției sale, aceea de a facilita sau de a-și asuma posibilitatea de comunicare, de trecere.

Cele mai multe informații, dar nu și cele mai coerente, despre populația contemporană turnului le avem din Biblie. „*Pământul întreg avea pe atunci o singură limbă și aceleași cuvinte*”, se spune în Geneză, capitoul 11. Existența unei singure limbi într-o etapă arhaică a devenirii umanității este un paradox, dacă nu admitem posibilitatea unei comunicări spațiale extrem de rapide și eficiente. Existența unei singure rase pe *Pământul întreg*, o rasă de oameni conștientă de sine și capabilă să-și înfrunte zeii, să-i silească să răspundă și chiar să le uzurpe cerul este, iarăși, un paradox, dacă ignorăm cu bună știință - precum inteligenții locuitori ai Planetei maimuțelor - toate informațiile ocltate în basme și descoperite prin săpături arheologice.

Construcție riguroasă a unei populații primordiale a pământului, Turnul Babel era - conform unei tăblițe de argilă din 229 î.e.n., descoperite la Uruk și păstrate astăzi la Luvru, - gândit ca un zigurat, o piramidă în trepte, cu baza pătrată, având latura de 90 m. Înălțimea fiecărui etaj, platformă pătrată, păstra proporțional măsura bazei, astfel că turnul urma să se înalțe magnific spre cer. A fost prăbușit, conform Bibliei, după ridicarea celei de-a șaptea terase, de către Domnul, care și-a motivat astfel demersul: „*Iată că ei sunt un singur popor și au toți o singură limbă; și acesta-i doar începutul a ceea ce vor face; de acum nu se vor mai opri din ceea ce și-au pus în gând să facă.*”

Ce-și puseseră în gând să facă ? O scară până la cer ?! Mai mult decât atât ?! Tot din Biblie aflăm că ei au decis să nu construiască turnul cu blocuri de piatră și nici cu cărămizi de lut uscate la soare, ci din cărămizi - modelate din nisip - arse complet în foc, astfel încât să se transforme în blocuri de cuarț (astăzi știm mai multe despre relația, bazată pe siliciu, dintre nisip, cuarț, cipurile de memorie și microprocesoare). Lipite unele de altele cu asfalt (bitum), orientate specific, cărămizile deveneau *vorbitoare*, având capacitatea de a stoca și transmite informația, de a o amplifica, intrând în rezonanță cu universul. Folosind turnul ca un cuarț radio gigantic, oamenii puteau vorbi cu zeii. Nu înălțimea turnului a fost motivul pentru care el a fost prăbușit, ci capacitatea lui de a transmite și înregistra informațiile cosmice, ca și undele bioelectromagnetice, convertindu-le în limbaj. Este, desigur, o speculație, așa cum tot o speculație este și ideea că turnul ar fi putut fi o scară a lui Iacob către cerul îngerilor. Ceea ce **ar fi trebuit să fie** înainte de a fi dărâmat de două ori din porunca zeilor (a doua oară de americani în războiul din Irak, dacă dăm crezare zvonurilor conform cărora Saddam Hussein începuse reconstrucția Babilonului și a Turnului Babel, ignorând interdicția biblică și avertismentul

că turnul va mai fi ridicat o dată, dar după aceea va veni Armageddonul) **Turnul Babel** rămâne, pentru lumea profană, un mister și o nebunie.

Ceea ce mai păstrează Biblia și memoria umanității, dincolo de trufia oamenilor ce i-au înfruntat pe zei, este modul în care zeii au reacționat. Nu numai că au distrus partea superioară a turnului cu *fulgere*, dar au acționat asupra populației unitare a Pământului pe două niveluri: **la nivelul codului genetic**, al ADN-ului (acolo unde este stocată informația de structură și funcție a celulei și, implicit, a organismului), creând rasele umane, diversificând popoarele, și **la nivelul limbajului**, creând limbi diferite. Oamenii au uitat limba primordială (despre care Frazer crede că era înțeleasă de toți oamenii și de zei, fiind vorbită în Grădina raiului deopotrivă de Dumnezeu și de oameni – Sir James George Frazer, *Folclorul în Vechiul Testament*, Ed. Scripta, Buc., 1995, pag. 64) și, printr-un implant de memorie (nu găsesc un cuvânt arhaic potrivit operației divine), au început să vorbească subit – pe grupuri – o altă limbă, complet necunoscută anterior. „*Hai să coborâm acolo și să le încâlcim graiul, pentru ca unul altuia să nu-și mai înțeleagă limba*”, se adresează Dumnezeu biblic unui interlocutor implicit, care – el sau altul – confirmă acțiunea divină și îi arată consecințele: „*Și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe fața întregului Pământ și au încetat să mai zidească cetatea și turnul*”.

A fost oare suficientă diversificarea limbilor pentru ca umanitatea să-și uite idealul și scopul sau a fost mai mult decât atât?! Un program genetic imperativ, prin care rasele nou create au fost condiționate să uite că au reprezentat un singur popor cu un ideal comun și să se războiască la nesfârșit între ele. A fost, poate, chiar mai mult decât un implant de condiționare mentală, religioasă, sexuală (legea nonhibridării), de respingere a altor neamuri, a fost o ajustare genetică a diferitelor rase. Ne-o spune și Platon în „*Banchetul*”, cu alte imagini, arătând că zeii – pentru a limita puterea oamenilor androgini – **i-au secționat** în două jumătăți, făcându-i să uite că au vrut să-i înfrunte pe pământ și în cerul lor, și **i-au condiționat** să-și caute la nesfârșit perechea pierdută, pentru a redeveni iarăși întregi individual, așa cum fuseseră la început.

Dacă ar fi fost doar o acțiune de multiplicare a limbilor și a raselor, atunci turnul încă s-ar mai fi putut ridica, pentru că s-ar fi păstrat intacte idealul și certitudinea că toate popoarele aparțin esențial umanității, indiferent de faptul că oamenii arată și vorbesc diferit. Și, totuși, - în forme, concepții și materiale subtile – turnul a mai fost construit de nenumărate ori. Cărămizile lui vorbitoare alcătuiesc astăzi biblioteci reale și virtuale, realizează comunicarea între națiuni și generații și, poate, îi înfruntă încă pe zei, purtând departe în spațiu, departe în timp, biunde cerebrale codificate în limbaje.

Îmi place să cred că „*Levantul*”, cartea lui Mircea Cărtărescu, este și ea o imagine contradictorie, pestriță și întrutotul minunată a Turnului Babel. Este imaginea totalității - aparență și esență - , imaginea turnului ajuns la al XII-lea cânt, având chiar unul suplimentar plutind în văzduhul zeilor, variantă liberă la etajul penultim.

Amestec de rase și de populații: valahi, greci, țigani, români, francezi, personaje și persoane, amestec de categorii sociale, de mentalități, de orgolii și aspirații, de vicii și virtuți, actanții și auctorele „*Levantului*” întruchipează lumea Turnului Babel, diferențiată de Domnul, dar neîmprăștiată încă pe suprafața Pământului. Dacă *auctorele* este Dumnezeu care se joacă sau conducătorul responsabil al unei umanități modificate în însăși substanța sa, pe care încearcă să o salveze conștientizând-o, este un subiect discutabil. Important este că *auctorele* construiește, cu personajele sale din secvențe temporale diferite, Poarta spre devenirea întru mai bine a poporului român. Copia sa virtuală, personajul de hârtie, se proiectează uniplan, ocultându-și înțelesurile, pe care

doar numele – Manoli – le mai dezvăluie. Numele și aparentul eșec, deoarece Manoli nu reușește să schimbe un Domn rău cu unul bun.

Turnul Babel a fost o minune a cunoașterii și solidarității umane, a științei și a tehnicii, minune asumată cu orgoliu și, implicit, pedepsită, ca orice formă de hybris. Aparent în registru minor, pentru a nu fi prăbușit de zei, se înalță „Levantul”. Cum au fost zeii contemporani construcției lui, dacă s-au deosebit de Dumnezeu biblic, care le-au fost numele, puterea, metodele și interdicțiile, nu este important. Formula eroi-comică salvează epopeea și îi ocultează mesajul, lăsându-i o splendidă libertate de a exista în lume.

Mai întâi, o deplină suveranitate a *auctorelui*, care nu trebuie să țină cont de prejudecățile literare curente, se poate juca cu spațiul și cu timpul, poate aboli orice regulă, își arogă dreptul la digresiuni, la intervenții nemascate în text – interferând cartea cu viața -, oferind același grad de realitate sau de ficțiune sieși, personajelor și cititorului. *Auctorele* devine actant în propria-i epopee, se dedublează – dăruind jumătate din viață, ca amuzament și spectacol, pentru cealaltă jumătate -, nu are idei fixe, răstoarnă lumea fabricată și situațiile, creează analepse și prolepse, violentând convențiile literaturii, are vocație de comediograf – fiind simultan autor, regizor, actor și spectator -, tricotează lumile reale și pe cele fantastice într-o **imagine de carnaval**, respectând doar adevărul propriei sale viziuni. Nu reprezintă carnavalul anularea valorilor și a regulilor, coincidența contrariilor, amestecul lumilor, un Turn Babel circular haotic și nebun, așa cum a și fost imaginat de pictura creștină, din dorința de a oculta demersul oamenilor sau de a condamna demnitatea lor?! Nu reprezintă formula de epopee eroi-comică imaginea deformată, frizând nebunia, a dublului său serios, având față de acesta ascendentul că a fost creată de oameni care știu să moară și să râdă, iar nu de zei?!

*Auctorele* surâde privindu-și personajele și lumea, este încântat copilărește de diversitatea și spontaneitatea ei, iar tonul este pe jumătate serios, atunci când mărturisește tristețea despărțirii de eroii săi. Pare să accepte greu finalul impus, după ce a avut libertatea de a face legile operei așa cum a vrut, asumându-și orgolios neliniștit (oare nu e el, Mircea, visătorul visat de Manoli? Cum poți să știi adevărul, dacă nu există niciun punct de referință exterior minții?!) puterea asupra personajului: „*Dar ești numai personagiu, dă hârtie și dă gol, / Pot să-ți curm acuma viața, pot să fac ca să devii / Trădător și Iudă, rege sau călugăr în pustii.*” (Oare zeii au avut mai puțină putere?!)

Apoi, acțiunea este mai întinsă și mai cuprinzătoare, în dublu registru: călătorie exterioară spre un Centru, care se dovedește a fi Valahia, și călătorie interioară („...*Năzăriri de suflet nobil, Manoile, cum te plâng ! / În poema mea bizară ai pornit cu pasul stâng. / Mi-e să nu îți pierzi simțirea dac-ai ști ce se urmează, / Dac-ai vede că periplu-ți nu-i decât o anabază...*”) spre centrul ființei lui Manoli sau al *auctorelui*, fiind ei amândoi consubstanțiali: făpturi de papir și vis, respectiv de lut și vis. Centrul interior se vedește a fi identic cu cel exterior – coincidentia oppositorum.

Cercul de întâmplări este cu mult mai larg, căci subiectul și acțiunea sunt ușoare și ridicole, desfășurându-se în planuri multiple, răsfrângându-se în oglinzi infinite; „*Cărți în cărți și vise-n vise, lumi în lumi telescopate / Pe o scară din înalturi în adâncuri, dă granate / Care toată, treaptă-i doară unei scări cu mult mai mari*” – își definește M. Cărtărescu universul literar, etajând lumile reale și cele virtuale, lumea textului și realitatea imediată, visul personajului și al *auctorelui*, fantezia și livrescul, metatextul și metauniversul. Autorul are conștiința întrepătrunderilor și arta de a le dezvălui, oferind posibilitatea reflectării nesfârșite a tuturor virtualităților. Fiecare lume accede la adevăr pentru că este legitimă în plan ontologic. Totul este real sau ireal, funcție de observator.



Iar observatorul își asumă o perspectivă multiplă. Imaginea pluralității lumilor în același spațiu, imaginea etajării lor pe verticala minții umane, este, ea însăși, o metaforă a Turnului Babel. Iar *auctorele* construiește pseudo-realități, jucându-se cu lumea și cu adevărurile ei, luându-le parțial în serios, conștient că ele nu sunt atinse de dramele vieții reale, că totul este reversibil.

A privi lumea ca pe un joc, fără nicio idee preconcepută, este fructul unei naivități copilărești sau al unei înțelepciuni divine. Situându-se concentric, firește !

Registrul minor al epopeii eroi-comice permite personaje numeroase, din clasele de jos, cu maniere grosolane, dar lipsite de afectări ipocrite sau vanitoase. La nivelul personajelor se vede perfect existența unui plan literar înalt și a unei linii parodice, menite să-l oculteze parțial. Autorul preferă construcția pe perechi contrastante de personaje, care – deși se opun caracteriologic – coexistă în armonie perioade lungi de timp. Este necesară această polaritate pentru a realiza imaginea omului obișnuit (prin contaminarea contrariilor), dar și pentru a crea comicul, ca rezultat a vecinătății dintre imponderabilele noțiuni de pozitiv și negativ. Dincolo de aceste condiționări de procedură, rămâne important mesajul că omul trebuie acceptat drept o totalitate, în care se ceartă și se împacă aspecte foarte diverse. Pirații lui Iaurta beau și mănâncă peste măsură, mint și înșală, au o mulțime de defecte, dar nu putem râde de ei; râdem împreună, pentru că viciile lor sunt etern umane, iar ei demonstrează că omenescul există chiar sub cele mai dezagreabile învelișuri. De altfel, autorul nu-și pune niciodată personajele în situații care le-ar putea leza demnitatea, indiferent cât sunt de ridicole întâmplările prin care trec. Ridicolul care însoțește un personaj nu poate eroda măreția idealului și a căutărilor sale. Eroii sunt antidogmatici și nonconformiști. Sunt mai vii și mai adevărați decât mulți oameni din realitatea imediată.

Și apoi, când lumea reală este atât de serioasă și de convențională, atât de pătrunsă de propria ei importanță, deși - dincolo de forme și de cuvinte - nu este decât vidul demagogiei, atunci e preferabilă o umanitate pestriță, neșablonizată, care crede în libertate și în bucurie, în curaj și iubire, în cântec, mâncare și băutură. Lumea „Levantului” este – majoritar - inteligentă, adaptabilă, imaginativă, cu o bogată trăire interioară, fără a fi irațională, și – cel mai important – plină de omenie, acceptându-și efemeritatea și relativitatea. Este, probabil, la fel ca populația răspândită de Domnul pe pământ, după dărâmarea turnului și uitarea limbii primordiale. Atât de minunat de diversă și, totuși, atât de unitară !

În concluzie, epopeea eroi-comică sintetizează, într-un mozaic strălucitor, aspecte de viață pitoresc-exotice, evenimente caricaturizate și idei utopist-umanitare. Prin aceasta, ea are acces la Tot și, firește, la formula secretă a dublului adevăr: dezvăluire la un nivel de lectură și ocultare la altul.

Dezvăluire și ocultare. Levantul este un spațiu legendar-simbolic, topos policrom, pictat subiectiv de Panait Istrati, Ion Barbu, Mateiu Caragiale, Fănuș Neagu, Mircea Cărtărescu, nu pentru că ei ar fi schițat geografia unui loc comun, ci pentru că Levantul migrează spațial și temporal, înscriindu-se deopotrivă în real și ireal, în natură și în suflet. Prințul din Levant, al lui Ștefan Augustin Doinaș, urcă treptele muntelui românesc în același mod în care îl construiesc, în lut, ziguratele. În formulă argheziană, Levantul este „o Golgotă șeasă”- ocultată – , ceea ce nu-l împiedică să păstreze nealterat simbolismul muntelui sacru. Figură transmutată a Turnului Babel, desfășurată pe orizontală, precum covorul Cleopatrei, „Levantul” lui Mircea Cărtărescu adună în sine toate populațiile pământului, oameni care nu mai gândesc la fel, nu mai au aceleași obiceiuri și credințe, nu mai vorbesc aceeași limbă și nu mai au aceeași culoare a pielii. Cetățeni ai Universului, ei

intră în Valahia prin visul auctorelui: „**Negrii cari idoli poartă, ce să strâmbă-n roș și verde, / Indiani cu grașii Buda ce sub baldachin își perde / Vagul răs și pleoapa-nchisă; sunt zuluși pictați, maori, / Japonezi ce-nalță zmee dă mătasă pre subt norii / Răsuciți cum chimonouri pre un mijloc supțirel./ Joacă lin cu Tora-n brațe oamenii lui Israel./ Vin creștini din Lima (cupe poartă ei, cu chocolatl) / Care încă îl confundă pe Hristos cu Quetzalcoatl,/ Tatuai șamani bororo ce se înrudesc frumos / Dupe reguli structurale, cum vedem la Levi-Strauss,/ Pă cămile musulmanii, pă măgari cordelierii, / Pravoslavnicii cu barbe până-n brăuri vin puzderii / Cu icoane condeiate și nimbate-n foi de aur./ Mai târziu ajung campuchii ce să-nchină la balaur.../ Indienii Picior Negru pipa trec cu dignitate...**” Lor li se adaugă mulțimi de târgoveți și mușterii, negustori, hoți, cerșetori, zilieri de la docuri, calfe de cherhana, paracliseri, plăpumari, șelari, dascăli, tăbăcari, un vardist, un felcer și, firește, **școlerul puturos**, coșmarul oricărui dascăl.

## **UNIVERSUL RADIO: ÎNTRE REALITATE ȘI CREATIVITATE**

Autor: Răducea Mihaela



În cursul anului școlar 2011-2012, elevii și profesorii Grupului Școlar de Transporturi au sesizat o schimbare în timpul recreațiilor, care au devenit un pretext pentru exersarea unor abilități artistice și de comunicare ale elevilor. Dotarea sediului școlii din strada Văleni cu stație de emisie-recepție și difuzoare montate în fiecare clasă, a permis înființarea unui post de radio școlar care își propune să stimuleze interesul pentru muzică, lectură, dar și abilitățile de comunicare în perioada liceului, în vederea atenuării unora din cauzele care pot genera eșecul școlar. Se dorește organizarea de diverse programe educative, familiarizarea cu mijloace și tehnici media.

Proiectul radio își propune să demonteze mitul conform căruia elevii Grupului Școlar de Transporturi, încadrați la clase cu profil tehnologic,

înregistrează un nivel mai scăzut al abilităților de comunicare și nu au în general înclinații artistice.

Îndrumați de profesorii coordonatori: Răducea Mihaela (în zilele de luni și miercuri) și Dobre Andrei (în zilele de marți și joi), elevii claselor a X-a D, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XI-a G, organizați în echipe de lucru, s-au implicat într-o activitate educativă, menită să le stimuleze imaginația.

Activitățile au fost organizate conform unui calendar al evenimentelor și manifestărilor culturale, profesorii identificând ce resurse și materiale vor fi disponibile și ajutând elevii să aibă acces la acestea .

Elevii au fost fi instruiți pentru a ști să utilizeze resursele materiale: calculatorul, stația de emisie-recepție. Pentru o bună organizare, s-a stabilit o agendă de lucru, un calendar al evenimentelor culturale, pentru a orienta

demersul educativ. Graficul activităților urmărite a fost stabilit după consultarea cu adolescenții, aceștia implicându-se activ în selecția materialelor care vor fi

completate și îmbogățite constant, pe tot parcursul desfășurării activității. Identificarea și selecția materialelor citite vor implica studiu individual, muncă suplimentară din partea elevilor și profesorilor coordonatori.

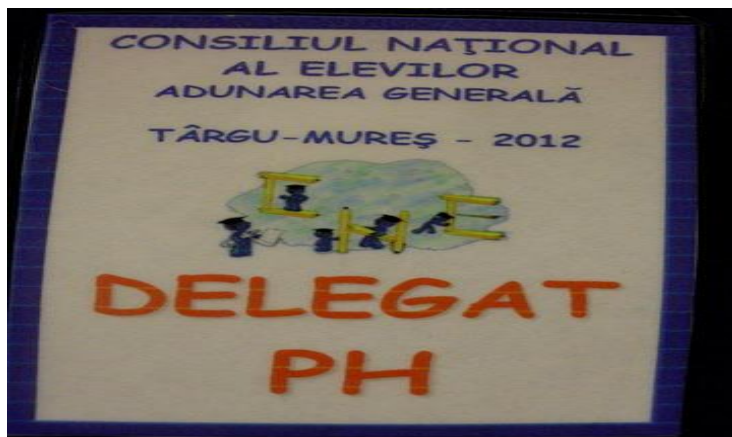
Pe lângă imnul național intonat la începutul fiecărui început de zi, elevii selectează muzica preferată, realizează recitări de poeme, interpretări pe roluri ale unor piese de teatru, lecturi ale unor secvențe semnificative din romane incluse în programa pentru bacalaureat, montaje literare sau scenete.

Întreaga activitate se centrează pe interesele elevilor, antrenând cunoștințe necesare în vederea examenului de bacalaureat. Elevii sunt îndrumați să aleagă responsabil, să selecteze muzică în limba română dar și în limbile străine studiate în liceu, să citească articole

din presa scrisă, texte non-ficționale care să le capteze atenția și să le îmbunătățească abilitățile de lectură și înțelegere. Rubricile *Știați că?* și *Personalitatea lunii* își propun să familiarizeze elevii cu informații de cultură generală, din toate sferile cunoașterii, cu scopul de a deplasa accentul de pe simpla achiziție de cunoștințe, pe formarea de competențe și atitudini.

Proiectul radio dezvoltă abilități de lucru necesare în lumea reală, calități cerute de angajatori la locul de muncă pe care elevii îl vor ocupa, cum ar fi: spontaneitatea, imaginația, abilitatea de a lucra în echipă, de a comunica eficient, de a lua decizii bine fondate, de a avea inițiativă și de a rezolva probleme complexe.

### **UN VIITOR, DAR ȘI UN PREZENT : UN GÂND DESPRE ȘANSA DE A PARTICIPA LA ADUNAREA GENERALĂ A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ELEVILOR DE LA TÂRGU-MUREȘ.**



E timpul, dragi colegi !E timpul să ne trezim și să ne aducem contribuția la schimbare Și da, poate că e prea greu, e o sarcină prea mare pentru umerii noștri mici, de copii, de adolescenți. Dar trebuie. Trebuie s-o facem. Cum să o facem însă? Păăăi... simplu, simplu! Hai

să ne promovăm pe noi! Măcar în universul nostru mic să ne promovăm modele potrivite, măcar aici să creăm lucruri pozitive, măcar aici să ne întrecem pozitiv între noi, să arătăm lumii faptul că elevii școlii noastre sunt și altfel față de cum ne știu ei...

Hai să o facem! E greu? Eu aş zice că nu.....Incep eu , prin exemplul personal . Să mă prezint mai întâi : Anghel Alexandru, preşedintele Consiliului Şcolar al Elevilor din Grupul Şcolar de Transporturi , preşedintele ales în mod democratic, de voi, colegii mei , în luna octombrie 2011. Care sunt responsabilităţile mele , în conformitate cu Regulamentul de Funcţionare al Consiliului Naţional al Elevilor ? Cu bunăvoinţa voastră , vă voi prezenta câteva din acestea : apăr interesele şi drepturile voastre , ale elevilor la nivelul instituţiei de învăţământ; asigur comunicarea între elevi şi cadre didactice, dezbate propunerile elevilor din şcoală, propun si elaborez proiecte cu sprijinul şi îndrumarea coordonatorului de programe şi proiecte educative şi a direcţiunii şcolii noastre , implic elevii în activităţile desfăşurate, apăr drepturile copilului şi reclam încălcarea lor, veghez la respectarea regulamentului de ordine interioară a şcolii şi particip la elaborarea lui, conduc întrunirile CSE , particip la şedinţele Consiliului de Administraţie al Şcolii în cadrul căruia reprezintă interesele elevilor, reprezintă Consiliul Scolar al Elevilor din Grupul Scolar de Transporturi la evenimentele la care sunt invitat, reprezintă elevii şcolii noastre în Consiliul Judeţean al Elevilor Prahova, în cadrul căruia deţin funcţia de secretar , comunic în cadrul CSE hotărârile luate în cadrul CJE şi veghez la îndeplinirea sarcinilor primite.

În altă ordine de idei ,doresc să vă împărtăşesc din experienţa personală , un eveniment la care am avut onoarea să fiu selecţionat să particip : **Adunarea Generală a Consiliului Naţional al Elevilor de la Târgu-Mureş** în perioada 9-13 ianuarie 2012-ultima săptămână de vacanţă .



Fiecare judeţ a fost reprezentat de preşedintele Consiliului Judeţean al Elevilor şi trei delegaţi selecţionaţi în urma depunerii pe platforma Wedu a unei aplicaţii standard , impusă de organizatorii evenimentului în urma unui proces complex de evaluare realizat de o Comisie Naţională de Evaluare compusă din : preşedintele Consiliului Naţional al Elevilor, secretarii CNE, pentru fiecare judeţ în parte, preşedintele Consiliului Judeţean al Elevilor, împreună cu trei evaluatori externi cu expertiză europeană în domeniul tineretului: Romina Matei (preşedinte Youth Express Network - YEN), Eugen Gherga (Senior Trainer al Consiliului Europei - Direcţia de Tineret şi Sport) şi Andrei Popescu (coordonator



naţional al programului Tineret în Acţiune), aplicaţia mea, postată pe Wedu a obţinut punctajul care se impunea pentru a putea participa la Târgu Mureş şi am devenit astfel, membru al

delegației Prahova , alături de alți doi colegi de la alte licee din județ.

Adunarea Generală a fost centrată pe alegerile pentru funcțiile de conducere ale **Consiliului Național al Elevilor (CNE)** , însă lucrările întrunirii de la Târgu Mureș au inclus și activități ce au avut ca scop revizuirea Regulamentului de Organizare și Funcționare și elaborarea **Cartei Consiliului Național al Elevilor**. De asemenea, cei 170 de delegați ai tuturor Consiliilor Județene din țară au participat la ateliere de lucru facilitate de către rețeaua națională de formatori CNE. La acest exercițiu democratic au participat Romeo Moșoiu - Consilierul Ministrului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Oana Badea - Secretar de Stat în Ministerul Educației, Secretarul General de la Autoritatea Națională pentru Sport și Tineret și oficialități ale județului Mureș. Mă bucur că am ajuns să trăiesc împreună cu ceilalți reprezentanți ai delegațiilor CJE-urilor din țară , aceste momente în care am văzut în modul cel mai transparent resursele de care dispunem noi, elevii, și cred că este un mare câștig pentru toți cei care au aplicat și au tratat acest lucru cu responsabilitate. Voi, colegi, simțiți ce simt și eu? Simțiți și voi că a început anul schimbării? E anul în care noi trebuie să facem ceva. Și o să reușim! Deja se întrevăd speranțe. Deja! Se vede cu ochiul liber faptul că suntem ajutați de cadre competente, ca în cazul Consiliului

Național al Elevilor, al unității noastre școlare , că suntem împinși de la spate de o generație trecută, a părinților, dar opriți de o generație actuală (nu, nu a noastră) a celor care, deznădăjduți de realitate, ne aruncă otrăvuri..Au o teamă, o repulsie față de noi. Ce-ar fi dacă le-am întoarce sentimentul? De ce să nu ne privească cu admirație? De ce să nu fim respectați? E mai bine să fim respectați, decât urâți..... Sau greșesc eu...? **Da! Ați intuit corect! Acesta-i un îndemn! E un îndemn la a face „altceva”!** **Altceva, înțelegeți?** E timpul să arătăm că putem mai mult. Că putem să facem dintr-un sistem care poate, dar nu e pus atât cât trebuie în funcțiune, un sistem model. Unul la care să te uiți și să zici: „Uite, aici am învățat eu! Aici am făcut eu școala. Aici m-am format și mă mândesc cu asta. Și... să vezi, fiule, ce de lucruri interesante mai făceam...” Oare e chiar atât de greu? V-aștept, dragi colegi să-mi faceți visul realitate. Vă aștept cu brațele deschise!Asta vă urez eu în 2012 dragi prieteni, dragi colegi , dragi elevi. Asta aș vrea eu pentru noi, elevii scolii noastre Dar oare puteți voi să mă faceți să știu, să simt că nu sunt doar vorbe goale, doar fabulații ale mele? M-ajutați voi, oare, să-mi reprim propriile îndoieli?Cât de mult mi-aș dori aceasta...În altă ordine de idei, vă doresc să fiți sănătoși, dvs,dragi profesori, elevi , ... oameni, în ultimă instanță (și cea mai importantă) și fericiți.

Anghel Alexandru –XI A, îndrumat de prof. Mădălina Tuinete

## PLOIEȘTIUL DE ODINIOARĂ



“Nostim este că, atunci când traiești într-un oraș, amâni să-l cunoști - și de obicei până la urmă nu-l cunoaștem niciodată”

Cu privire la data înființării și la primii locuitori ai unei localități cu numele Ploiești există puține mărturii scrise. Din punct de vedere istoric, apariția actualei așezări nu este atestată în niciun izvor. Istoricii și arheologii au scos la iveală o serie de mărturii semnificative care atestă o locuire neîntreruptă a acestor meleaguri, strâns legate de întreaga arie a civilizațiilor traco-geto-dace. Săpăturile arheologice au pus în evidență unele vestigii mezolitice în zona Ploiești-Vest și a unor așezări neolitice în zona Ploiești-Nord. Deasemeni s-au găsit vestigii din epoca bronzului, precum și din perioadele mai recente din secolele VIII - VI î.Hr. până în pragul epocii romane.

Legenda spune că demult, înainte de întemeierea Țării Românești, într-o poiană spre marginea de miazănoapte a nesfârșitului Codru al Vlăsiei, a poposit un cioban, Moș Ploaie, împreună cu cei 7 feciori ai săi cu turmele sale. Găsind aici iarbă bună pentru oi, dar și ceva pământ rodnic pentru agricultură, nu a plecat mai departe, ci a construit case pentru el și pentru copiii lui, întemeind o așezare căreia i-a dat numele său. Cât adevăr conține această legendă este greu de spus. Se mai povestește că Ploieștii aveau șapte case și un schit de maici și

că locuitorii, înmulțindu-se, și-au cucerit locuri de case și ogoare, ca toporani în luptă cu pădurea.

Așezarea a apărut probabil în prima jumătate a secolului XIV-lea din mileniul trecut, cam în vremea cuprinderii acestor locuri între hotarele tânărului stat Țara Românească. Poate că întemeietorii Ploieștiului au fost într-adevăr ciobani, trecând cu turmele pe un tradițional drum de transhumanță, „Calea Oilor”, astăzi o importantă arteră a orașului unde se află sediul poliției municipale. La fel de bine se poate ca acești primi locuitori să fi fost și țărani, fugiți de prin satele lor de răul vreunui boier mai hrăpăreț.

În secolul XVIII și în secolul al XVIII-lea, Ploieștiul a cunoscut o dezvoltare permanentă, ajungând să concentreze cea mai mare parte a vieții economice a regiunii. Așezat la loc bun, târgul de miercură atrăgea lume multă. Prin actul pe care îl capătă la 18 octombrie, Ploieștiul era declarat târg slobod.

Sfârșitul luptelor cu Muruzeștii a marcat intrarea Ploieștiului în istoria modernă, târgul transformându-se treptat, de-a lungul a opt-nouă decenii, într-un oraș. A continuat extinderea lui, din vechea vatră de pe lângă Dâmbul în



cinci direcții, mai întâi pe lângă drumurile care legau așezarea de alte centre, spre sud, sud-vest, vest, nord-vest, nord, lăsând porțiuni mari de câmp între zonele locuite, porțiuni fragmentate de străzi mult mai târziu. Unii locuitori s-au grăbit să acapareze mari suprafețe de teren chiar în părțile centrale ale orașului și cu atât mai mult în aceste zone. De prin 1832 au apărut și primele preocupări de urbanistică, concretizate, în primul rând, prin pavarea (în 1833—1835) a pieței centrale a orașului și a celor șase mici străzi din jur. Apoi, treptat, au fost pietruite și celelalte artere principale ale orașului, dar abia după 1870 acest proces a fost terminat.

Au început să apară (prima chiar înainte de 1825) case cu etaj și locuințe moderne în care se pot recunoaște tot mai pregnant ecourile unor stiluri occidentale (mai ales neoclasic), în acest proces de primenire a locuințelor, a aspectului târgului, un rol deosebit l-a avut marele incendiu din martie 1843. Izbucnit dintr-o neglijență, incendiul, ajutat și de vânt, s-a întins cu repeziciune și a mistuit în câteva ore aproape întregul centru și o bună parte din oraș.

Ploieștiul a trecut din evul mediu în epoca modernă ca un puternic centru comercial și și-a păstrat acest caracter în întreg secolul trecut și în cel actual. În cadrul comerțului, locul principal l-a ocupat, multă vreme, cel cu băuturi. Hanurile și cârciumile au fost primele și cele mai vechi prăvălii ale orașului, unele dintre ele, ca hanul Călugărului, funcționând mai bine de un secol și jumătate. Statistica din 1880 dădea cifra de 448 cârciumi și 33 rachieri. În realitate, acesta era numărul celor ocupați în ramură, numărul cârciumilor nedepășind atunci 150; în 1913, însă, erau 287.

***Constantin Ancuța, XII A***

Apoi au apărut câteva magazine de stofe sau de pânzeturi, băcăni, etc. A continuat să funcționeze târgul săptămânal luna (după 1848). Cele mai mari magazine ploieștene serveau și ca depozite, aprovizionând cu mărfuri negustorii din județ. Jumătatea secolului XIX a adus în economia ploieșteană și industria, prima ramură în care s-a depășit stadiul manufacturier fiind tăbăcaria. Dar cea mai caracteristică ramură industrială, cea în care orașul a înscris o premieră mondială, a fost prelucrarea petrolului. Prima rafinărie din lume a început să funcționeze în primăvara lui 1857. Curând, ea a fost urmată de altele, mai întâi tot în Ploiești, apoi în județul Prahova și în restul țării.

În perioada primului război mondial, germanii, după ce bombardaseră inutil orașul (evacuat de trupele române), l-au ocupat cu mare fast, au reușit să repună în funcțiune o parte a întreprinderilor petroliere și au rechiziționat tot ceea ce putea servi la ducerea războiului, la alimentația soldaților ori a familiilor lor. Este de amintit spiritul de rezistență care i-a animat pe ploieșteni în acel timp.

Populația s-a refăcut și a depășit numărul antebelic, ajungând în 1930 la aproape 80.000 locuitori. Industria a cunoscut și ea o revenire rapidă, sporindu-și considerabil producția. În timpul celui de-al doilea război mondial, orașul Ploiești a fost victima unor puternice bombardamente aeriene. Pagube imense a provocat bombardamentul anglo-american din 1 august 1943, efectuat de 178 bombardiere B-24 Liberator, decolate de la Benghazi cu 325 tone de bombe și care zburau la joasă altitudine.

Așa cum : "Fiecare om are o poveste! ", așa și orașul meu și fiecare colțisor din el au o poveste.

## STUDIU ASUPRA MODERNISMULUI LITERAR ROMÂNESC ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

**Autor: Răducea Mihaela**

Literatura română interbelică evidențiază o oglindire a transformărilor politice și sociale pe care România le cunoscuse în primele decenii ale secolului al XX-lea, demonstrând manifestări eclectică, prin împletirea unor curente, orientări și tendințe estetice diverse.

Scriitorii epocii sunt deosebit de activi, implicându-se în marile mișcări culturale ale timpului, manifestând permanent tendința de raportare a culturii române la ceea ce reprezenta aceasta în relație cu formele civilizației și culturii europene. Dorința depășirii spiritului provincial și a integrării rapide în ritmul european de modernizare prin tendința de sincronizare se manifestă concomitent cu valorificarea insistentă a originalității naționale. În ciuda oricăror dificultăți de diferențiere sau delimitare categorică pe curente, principalele dispute literare se grupează în jurul a două direcții fundamentale: modernismul și tradiționalismul.

Promovat prin tezele criticului literar Eugen Lovinescu asupra dezvoltării literaturii, modernismul se referă la principalele elemente înnoitoare în poezie, proză și critică, pe care le propune doctrina lovinesciană în primele decenii ale secolului al XX-lea.

Modernitatea poate fi considerată o „cultură a crizei”; în cazul avangardismului această condiție devine program radical: dincolo de noutate, avangardistul încearcă să descopere/să inventeze noi forme, aspecte sau posibilități ale crizei. Matei Călinescu a vorbit despre o relație între fenomenul avangardist și „criza omului în lumea modernă desacralizată”. (*Matei Călinescu, Cinci fețe ale modernității. Modernism, avangardă, decadență, kitsch, postmodernism, ediția a II-a, trad. de Tatiana Pătrulescu și Radu Țurcanu, postfață de Mircea Martin, Ed. Polirom, 2005.*)

Această criză a început mai devreme, o dată cu „moartea lui Dumnezeu”, anunțată de Nietzsche, pentru a sfârși în aceeași notă apocaliptică, prin însăși „moartea omului”, decretată de Foucault. Într-o perspectivă mai restrânsă a fenomenului, cuvântul „modern” viza o perioadă culturală limitată în timp: ultimele decenii ale sec al XIX-lea, prima jumătate a sec al XX-lea, cunoscând mai multe „fețe” de la etapă la etapă a evoluției, de la generație culturală la generație culturală și chiar de la o comunitate culturală la alta: modernitate, avangardă, decadență, kitsch, postmodernism

În studiul critic *Modern. Modernism. Modernitate.*, Adrian Marino definea modernismul drept „totalitatea mișcărilor ideologice, artistice și literare care tind, în forme spontane sau programate, spre ruperea legăturilor de „tradiție”, prin atitudini anticlasice, antiacademice, antitraditionale, anticonservatoare, de orice speță, repulsie împinsă uneori până la negativism radical” (*Adrian Marino, Modern. Modernism. Modernitate, Editura pentru Literatura Universală, București, 1969, p. 124*)

Definit ca „spirit novator în planul creației artistice” (*Adrian Marino, Dicționar de idei literare, Editura Eminescu, București, 1973, p. 28*) sau ca „mișcare literară ieșită din contactul mai viu cu literaturile occidentale și, îndeosebi, cu literatura franceză” (*Eugen Lovinescu, Istoria literaturii române contemporane, Editura Litera, Chișinău, 1998, p. 231*), modernismul se concretizează în opinia lui Mircea Scarlat, din *Istoria poeziei*

*românești*, în trei ipostaze: „modernismul programatic” care corespunde termenului de avangardă, „modernismul moderat” și „modernismul clasic”. (Mircea Scarlat, *Istoria poeziei românești*, Editura Minerva, București, 1987, p. 214).

Modernismul este curentul marilor ambiții creative, al luptei cu inerția formală, al răsturnării tiparelor clasice, pentru a propune în loc o literatură nouă, adaptată spiritului veacului. În perioada interbelică modernismul continuă acțiunea de esențializare a lirismului, propune noi atitudini lirice, tehnici poetice sau sfere de inspirație. Modernismul reunește unele grupări, direcții și orientări estetice care apar în literatura română a acestei perioade, conturându-se ca o manifestare artistică amplă, nu numai în domeniul literaturii, ci în artă, în genere. Prin extensiune, sunt încorporate modernismului curente literare ca simbolismul, expresionismul, futurismul și, mai ales, avangarda: dadaismul, suprarealismul, abstracționismul etc. Tendința modernistă susține sincronizarea literaturii naționale cu cea a Europei, promovarea tinerilor scriitori de valoare, teoria imitației, aplicarea principiului estetic în judecarea operei de artă, trecerea de la o literatură cu tematică rurală la o literatură de inspirație urbană, cultivarea prozei obiective, evoluția poeziei de la epic la liric, intelectualizarea prozei și a poeziei, dezvoltarea romanului psihologic și analitic prin preluarea unor forme moderne, renunțarea la orice fel de militantism de natură socială, ideologică, politică etc.. Literatura modernistă avea rolul de a înlătura decalajul din cultură prin depășirea spiritului provincial și necesitatea de înnoire estetică în vederea sincronizării cu spiritul veacului. „Scriitorii- notează criticul- vor fi judecați și din punctul de vedere al caracterului de sincronism cu dezvoltarea vieții noastre sociale și culturale și cu multiplele întretăieri de curente ideologice, dar și din punctul de vedere al efortului de diferențiere față de ce a fost înainte, diferențiere de material de inspirație, în sensul evoluției preocupărilor momentului istoric, și de expresie, în sensul capacității limbii de a se înnoi prin imagine și armonie” (E. Lovinescu, *Istoria literaturii române contemporane*, Ed. Cit., p. 245)

Meritul lui Lovinescu este acela de a fi acționat în direcția adaptării modernismului la specificul momentului cultural, la particularitățile civilizației românești, elaborând în acest sens conceptul de sincronism, ca instrument de investigare critică a evoluției literaturii române. Asimilând simbolismul ca pe un fenomen literar normal, criticul formulează conceptul mai general de modernism, aspirând spre realizarea unei arte moderne de nivel european, foarte necesară în condițiile în care formele preconizate de sămănătorism și de tradiționalismul ortodoxist erau deja perimate pentru această epocă. Civilizația românească avea să se dezvolte astfel imitând formele culturii europene pentru a pune în mișcare factori activi latenți ai fondului cultural, adică mai întâi prin „simulare” și mai apoi prin „stimulare”. ”(Al. Piru, *Istoria literaturii române*, Editura Grai și suflet, 1994, p. 210)

Preluând ideile lui G.Tarde, în viziunea căruia esența vieții sociale e de natură psihică, „Eugen Lovinescu pune la baza proceselor sociale fenomenul imitației”(Al. Piru, *Istoria literaturii române*, Editura Grai și suflet, 1994, p. 209)

Într-un moment decisiv în evoluția culturii și literaturii române criticul avusese astfel geniala intuiție de a promova o formulă estetică nouă, aflată la nivelul de dezvoltare al sensibilității europene, transplantată însă pe specificul nostru național.

Teoria sincronismului lovinescian a declanșat ecouri critice în epocă, pentru că punctul central al acestei teorii era accentul pus pe rolul influențelor externe, occidentale, considerând originalitatea culturii naționale drept un fenomen adiacent, secund, derivat, o

consecință a adaptării acestor influențe la datele sufletești și culturale ale poporului român. Împotriva acestei variante exagerate a teoriei sincronismului, în anii 70 s-a declanșat o reacție critică importantă, cunoscută sub numele de protocronism. Edgar Papu, istoric și teoretician literar din școala lui Tudor Vianu lansa acest termen într-un studiu din anul 1973 publicat în revista *Secolul XX* și, apoi, în volumul *Din clasicii noștri* (1979), cu un sens complementar față de cel de sincronism, susținând originalitatea unor opere literare, idei și teorii ale culturii noastre care anticipează ele însele formule culturale europene. Exemplifică din diverse domenii, propunând reevaluări în cazul unor mari artiști, printre care îl enumeră și pe L. Blaga.

Numerose publicații ale epocii interbelice, aderente sau nu la principiile estetice ale Sburătorului, promovează și ele orientarea modernă. Așa sunt revistele lui Camil Petrescu, *Săptămâna muncii intelectuale* (1924) și *Cetatea literară* (1925-1926), cele ale lui Liviu Rebreanu, *Mișcarea literară* (1924-1925) și *România literară* (1932-1934), revista *Viața literară* (1926-1938) a lui Ion Valerian, *Kalende* (1928-1929), al cărei comitet de redacție este compus din criticii formați în cercul Sburătorului, Șerban Cioculescu, Vladimir Streinu și Pompiliu Constantinescu, *Revista Fundațiilor Regale* (1934-1947), a cărei direcție estetică este dominată de cei trei critici care au fost la *Kalende* etc

Încadrarea scriitorilor în curentul modernism este discutabilă întrucât în cazul multora dintre ei creația literară cuprinde manifestări eclectică, uneori divergente, oricum, extrem de complexe. Amintim pe Ion Barbu, Tudor Arghezi, Camil Petrescu, Camil Baltazar, Ilarie Voronca, Anton Holban, G. Călinescu, Pompiliu Constantinescu, Vladimir Streinu, Hortensia Papadat Bengescu, Tudor Vianu, Felix Aderca, Mihail Celarianu ș.a.

În ceea ce privește însă poezia interbelică, disocierea între tradiționalism și modernism nu este ușor de făcut. În *Istoria literaturii române contemporane*, Eugen Lovinescu utiliza formula „poezia tradiționalistă” pentru creația unor poeți ca Ion Pillat, Vasile Voiculescu, Nichifor Crainic, Horia Furtună, Radu Gyr etc, iar formula „poezia modernistă” pentru a deosebi noutatea formală și ideatică a poemelor lui Lucian Blaga (membru în comitetul director la *Gândirea*), Tudor Arghezi (colaborator la revista tradiționalistă *Viața românească*, de altfel), Ion Barbu, Al. Philippide, Adrian Maniu ș.a, de cea simbolistă, alui George Bacovia, Ion Minulescu sau Elena Farago. Multitudinea formelor literare, diversitatea tematică și stilistică sunt elemente care dau epocii particularitate. Suprerealism și expresionism, experimentalism și fior metafizic, imagism și poezie chtonică, ermetism și spiritualism sunt doar câteva ipostaze ale peisajului poeziei interbelice.

Dacă în poezia lui Ion Barbu modernismul se împletește cu parnasianismul sau ermetismul, printr-o formulă estetică absconsă și încifrată, Lucian Blaga adoptă teme expresioniste sau promovează deopotrivă expresia metaforică și spiritualizarea existenței, valorificând mituri autohtone și credințe străvechi, dezvoltând o lirică a teluricului, prin care elogiază elementarul și sevele pământului, expansiunea existenței, ceea ce corespunde ca orientare mai ales tradiționalismului gândirist. Niciun poet nu este integral tradiționalist, adică necontaminat în niciun chip de modernism, după cum nu există niciun poet modernist absolut, emancipat cu totul de tradiție.

Deși tabloul poeziei interbelice este extrem de variat, cei care definesc pregnant lirica momentului sunt așa-numiții „clasici ai modernismului”: Ion Barbu, Tudor Arghezi

și Lucian Blaga. Astfel, complexitatea tematică și de viziune a celor trei poeți interbelici face imposibilă stricta încadrare într-o orientare culturală, creația lor suscitând mereu noi și nebănuite interpretări.

## SERBAREA DE CRACIUN



Copiii îl așteaptă și îl primesc întotdeauna cu drag pe Moș Crăciun, atât pentru bucuria revederii, cât și pentru darurile pe care le aduce. La fel s-a întâmplat și în acest an în ultima zi de școală din semestrul I, când în localul din strada Traian, copiii au cântat colinde, au dansat și au adus în fața moșului vechi tradiții românești legate de sărbătorile de iarnă. Publicul a fost format din elevi, părinți, profesori, conducerea școlii.. Toate manifestările artistice s-au desfășurat în jurul bradului frumos împodobit. Serbarea a început cu o suită de dansuri , prezentate de trupa de dans modern a școlii, pregătită de doamna profesoară Leca Magdalena. Fetele care fac parte din această echipă sunt: Anastase Georgiana X B, Matei Georgiana Alina X D, Negoită Gabriela Constanța X D, Nica Andreea Cristina X D, Petrache Claudia X D, Chivu Ana Maria IX G, Răducanu Georgiana IX G, Ghiță Gesica IX E, Ionescu Diana X G.



Dansurile frumoase, costumele atractive au făcut plăcere publicului, care a răsplătit cu aplauze, atât pe dansatoare, cât și pe profesoara lor, care cu multă dăruire și pricepere le pregătește.

Sărbătorile de iarnă nu au farmec fără colindele strămoșești închinare Mântuitorului și Maicii Sale. Asemenea colinde au răsunat în jurul bradului prezentate de minicorul școlii îndrumat de profesorii Iordache Oana și Brescan Laurențiu.

Elevii Văcălie Ionuț ,IX D și Nicolescu Eduard IX E au încântat



publicul cu jocul tradițional al caprei din zona Vărbila și cu un Plugușor rostit cu multă energie și talent, care ne-a dat speranțe de mai bine pentru anul nou ce bătlea la ușă.

O surpriză plăcută a constituit faptul că elevii Dochița Dragoș și Dochița Alexandru de la clasa a IX a D știu să cânte la acordeon, prezentându-ne câteva piese instrumentale și acompaniind momentele tradiționale. Elevii au fost



îndrumați în pregătirea lor de profesoara Vartan Lucica.

Nu a lipsit nici muzica ușoară. Elevul Iordache Radu clasa a XIII-a T1 a încălzit atmosfera cu un potpuriu de melodii cunoscute și îndrăgite de public.



Întreaga activitate a fost coordonată, ca întotdeauna de coordonatorul de proiecte educative din școala noastră și de la nivelul județului Prahova. cu multă pricepere și dragoste pentru copii, profesoara Tuinete Mădălina,.

Tot în spiritul tradiției, la sfârșitul serbării, copiii au fost răsplățiți cu daruri de către mesagerii Moșului, profesorii.

*Georgiana Răducanu IX G,  
îndrumată de profesoara Mădălina  
Tuinete*

## Vis de iarnă



Cad fulgi ușori și-n suflet se topesc,  
Vor să-mi inunde fericirea,  
Fiorii reci îi simt... mă-nnebunesc,  
Îmi tulbură privirea.

În ceața de poveste te zăresc,  
În ochi mi-e scrisă bucuria,  
Chipul ți-e clar și totuși nu-i aieva,  
Se naște fantezia.

E întuneric dar te văd,  
Mai limpede ca-n zori,  
E frig dar răsuflarea ta,  
În vis îmi dă fori.

Te-apropii încet și-mi dai mâna,

E rece, o simt ca de gheță,  
Dar viscolu-ți spulberă calea,  
Dispari încet... pierzându-te în ceață.

## Furtuna

Din cerul trist cad lacrimi... una câte una...

Plouă încet, o ceață grea se lasă...  
Se strâng nori de furtună.

Suspin încet și sufletul m-apasă,  
Mi-e frig și simt că inima-mi îngheață,  
Afară tună, lumea-i fără viață...

Nimic nu mișcă-n ceața deasă.

Mă plimb pe stăzile pustii... și ele triste,  
Parcă mă înțeleg și îmi îndreaptă calea,  
Spre nicăieri... îmi spun să uit de vise,  
Și-n minte să-mi aștem unitarea.

Un fulger îmi brăzdează-obrazul,  
Și-mi luminează-n suflet pentru o  
secundă,  
Imagini vechi apar ca urmele-n noroi,  
Pătrund și sufletu-mi inundă.  
Dar ploaia stă... n-apuc să văd nimic...  
dispare...  
Vântul e cald și ceața nu mai e,  
Străzile-mi poartă pașii spre uitare,  
Și le ascult... urmându-le.

## SĂRBĂTOAREA DE HALLOWEEN ÎN LICEUL NOSTRU



Now a children's holiday, Halloween was originally a Celtic festival for the dead, celebrated on the last day of the

One story says that, on that day, the disembodied spirits of those who had died throughout the preceding year would come back in search of living bodies to possess for the next year. It was believed to be their only hope for the afterlife. Naturally, the still-living did

*Marica Cristian, XI B*



Celtic year, October 31.

not want to be possessed. So, on the night of October 31, villagers would extinguish the fires in their homes, to make them cold and undesirable. They would then dress up in all manner of goulsh costumes and noisily parade around the neighbourhood, in order to



frighten away spirits looking for bodies to possess.

The custom of ‘trick- or –treat’ is thought to have originated with a ninth-century European custom called ‘souling’ where early Christians would walk from village to village begging for ‘soul cakes’, made out of square pieces of bread with currants. The more soul cakes the beggars would receive, the more prayers they would promise to say on behalf of the dead relatives of the donors. At the time, it was believed that prayer, even by strangers, could speed a soul’s passage to heaven.



### **Mihalcea Laurențiu, XII A**



### **SPUNE NU DROGURILOR DROGURILE FRÂNG ARIPI**

Fiecare dintre noi are o pereche de aripi simbolice, dăruite de îngerul nostru păzitor. Deși aceste aripi nu se văd, ele chiar există, simbolizând viața. Cel mai

frecvent distrugător de aripi este drogul. Acest parazit ucide multe persoane, în



special tinerii, și conduce către dependență. Dependența este tulburarea fizică și psihică ce se manifestă prin nevoia acută de consumare a unui drog. Sigur ca există și droguri legale, cum ar fi: tutunul, cafeaua, medicamentele, alcoolul. Dar drogurile ilegale sunt mult mai numeroase: marijuana, cocaina, heroina, sunt doar câteva exemple.

Multe persoane caută rezolvarea problemelor în consumarea drogurilor. La început, se instalează o senzație de pace, din cauza ruperii de realitate, dar apoi apar efecte negative: dependența și efectele toxicologice asupra sistemului nervos, asupra inimii și a celorlalte organe interne, viziuni și tulburări de

comportament, violență, erori de percepție .

Starea critică ce se impune după încetarea efectului drogului poartă numele de sevraj. Dacă persoana aflată în sevraj este găsită foarte repede, poate fi salvată, dar după zece minute, un sfert de oră, deja drogul a mai frânt o pereche de aripi .

Drogurile nu constituie rezolvarea unei probleme, ci chiar o problemă în sine, pentru că drogurile distrug familii și frâng aripi.

### *Ghinea George, XI G*



## **DROGURILE UCID**

"Iadul" începe ca un vis,  
Poate, dintr-o curiozitate.  
Aici poți fi chiar și tu prins,  
Dacă vrei să fugi de realitate.

E "leacul" pentru un mare număr  
De nevoiași, bătuți de soartă,  
Pentru cei care pe-al lor umăr  
O vină ascunsă poartă.

Un vis ce va deveni coșmar  
Îți va transforma a ta ființă.  
Vei regreta, că n-ai avut habar  
De nicio consecință!

Vei ajunge să fii terorizat  
De-un monstru care se află-n tine.

Să te trezești, ai încercat,  
Dar nu poți, ziua nu mai vine.

Vei deveni foarte diferit:  
„Amintirea zilelor trecute."  
Vei fi absent, neodihnit,  
Dar nimeni nu poate să te-ajute.

Unii reușesc să se trezească,  
Alții, disperați, se sinucid.

Cei care vor să mai trăiască  
Să știe că DROGURILE UCID!

## ARIPI FRÂNTE

Nimeni nu pare cu adevărat să știe  
Ce înseamnă a fi vie.  
Zi de zi, noapte de noapte,  
Oamenii pășesc spre moarte.  
Totul pare rupt în lumea asta  
Dar niciunul nu vede furtuna  
Ce amenință până și luna.  
Aripi frânte de vântul prea rece  
Se întind acum spre soare  
Sperând să nu fie renegate.  
Viața ne pedepsește pe toți  
Fără să îi pese de rugăminți.  
Pentru că a traversa oceanul  
Nu înseamnă că vei atinge întotdeauna  
malul.

Ne-am pierdut fără drum de regăsire  
Dorind doar ceva care cere împlinire.  
Aripi frânte în picături de ploaie  
Vom închide nepăsarea-ntr-o foaie.



Vom dispărea încet  
În negrul deșert.



De sentimente nu mi-e frică  
Vreau singurătate cruntă.  
Mă înfășor în aripi rupte de  
gânduri  
Sperând să dispar înainte de alte  
învelișuri.  
Liniște lucie și dulce  
Îmi pătrunde acum în minte  
Transformând-o în durere  
Pentru că așa i se cere...

Aripi frânte de tine  
Se ridică acum sus, tot mai sus,  
Fără a se uita înapoi la nemurire.  
Aripi frânte, odată triste,  
Se prefac pentru totdeauna în batiste.

*Stanciu Răzvan*

## Studiu literar: Diversitate tipologică în romanul *Îmblânzitorul de lupi* de Bujor Nedelcovici

Autor: Răducea Mihaela

Bujor Nedelcovici propune ca modalitate de construcție a personajului principal o mistificare a personalității acestuia și o coincidență a contrariilor, Vlad fiind în definitiv, structural identic cu cosmosul, contopindu-se astfel cu acesta. De la Vlad Antohie, reporterul însetat de dreptate și de adevăr, adeptul ideii de exil inițiativ, în care îți poți crea o patrie imaginară, până la Vlad Antohie, crescătorul de câini, care poate ucide cu puterea gândului, sunt praguri nebănuite. Cineva încearcă totuși să le treacă, pentru a ajunge la ființa din spatele ultimei peceți, iar forța motrice este iubirea care transcende toate granițele lumii reale și ireale. Ana îl urmează pe Vlad în aventura metafizică, așa cum Isis caută corpul lui Osiris.

Vlad este înfățișat în mai multe ipostaze, corelate cu ideea morții și a învierii: el este eroul civilizator, Abraham, apoi el devine simbol christic, un Iisus în grădina Ghetsimani, sau investigatorul absolutului, fiind identificat și cu noaptea.

Cezar, patronul Hotelului-Restaurant din Geneva îl cunoștea pe Vlad din copilărie. El îi povestește Anei o întâmplare care îi aduce aminte de legenda lui Abraham: «Într-o seară, i-am pus perna pe cap. Nu s-a mișcat. Am stat cu fundul pe pernă preț de câteva minute. Parcă ar fi murit acolo, sub mine, fără să scoată nici un scâncet. Doamne! Dacă l-am, omorât fără să vreau! I-am dat câteva palme. Am văzut că respiră. Păi cine are o asemenea forță nu e un oarecare! [...] Într-o zi, Papa Leon mi-a istorisit legenda lui Abraham. O știi? Abraham ținea cuțitul deasupra copilului său și era gata să îl străpungă. Deodată, a auzit un glas care râdea: Oprește-te! A zis glasul acela. Am glumit! Așa ar fi trebuit să îi spun și eu lui Vlad când era să-l omor. „Am glumit, prietene!” Vlad însă a înțeles și a râs»(3, p.30)

Personajul biblic implică o dublă semnificație: omul modern este un Abraham pentru că este obligat să sacrifice totul: casă, pământ, familie, idei, însă în planul real nu mai apare „glasul” care să mărturisească „gluma”. Farsa se continuă la nesfârșit și istoria capătă hohot de burlă. Comutându-se termenul de Abraham asupra lui Vlad, este implicată imaginea de erou civilizator, de model existențial, de pater al unei noi nații, aceea a emigranților care își vor regăsi în jurul lui, Canaanul. Într-adevăr, după ce Hotelul Cezar arde, toată masa exilaților români va fi găzduită la ferma lui Vlad.

Modelul ontologic Abraham implică ideea de punct originar, de omphalos și de terra mater pentru că pe proprietatea crescătorului de câini se va ridica o matrice mimetică care va copia matricea originară: casa cu iz patriarhal, biserica ortodoxă, tradițiile și limba.

De la ideea de centru, textul evoluează către simbolul ambivalent al nodului: el poate reprezenta „încâlcelile fatalității”, fiind provocat de Parcele sau Moirele care țes și înnoadă firele existenței, iar desfacerea lui este fie asociată crizei sau morții, fie soluționării și eliberării. Nodul este legătura cosmică cu viața primordială. În simbologia

chineză nodul care apare pe bambus și repetat pe verticală marchează „o ierarhie de stări de-a lungul axei Cer- Pământ”, o ierarhie a „chakrelor tantrice”. În psihoterapie nodul este blocaj, fixare asupra unei idei, având rol de stagnare evolutivă. Nodul este și simbol thanatic fiind asociat cu divinitățile morții, cu demonii și cu bolile.

Vlad încearcă, asemenea yoginului să străpungă nodurile și să refacă pânza originală a realității primordiale. Omul care a părăsit paradisul are acces la câteva puncte disparate ale urzelii, iar Vlad ipostaziat ca homo mysticus în rolul de intercesor între profan și sacru urmărește să recompună aceste realități cenzurate: „am văzut urzeala(..) și de aceea uneori râd! Îmi place teribil să râd, chiar dacă am simțit rupe firele și nodurile țesăturii... am auzit cum sunt sfâșiate. Acum încerc să refac pânza deșirată...leg un nod aici, un nod colo, și râd! Cârpați! Poate tu ești singurul nod adevărat care ține întreg covorul sub picioarele mele.” (3, p.103) Vlad preia, prin legarea nodurilor, rolul unui păianjen cosmic țesând vălul Mayei, în sens brahmanic, exprimând o re-creare a legăturii om- universul “real”.

De la principiul feminin începe adevărata cosmogeneză, ontogeneză sau psihogeneză, adică nașterea la toate nivelurile de existență. Ea este Marea Mamă telurică, acea Mutter Erde (8). O matrice care trebuie fecundată cu „primele boabe de grâu”, cu germeii unei noi vieți.

La un alt nivel hermeneutic, urzeala este imaginea vieții sfâșiate de experiența exilului, iar încercarea de a reînoda pânza poate fi dorința de recuperare a vieții pe tărâmurile elvețiene pornind de la nodul adevărat-Ana, cea care îl leagă de trecutul din țară. Verbul „am văzut” îl determină pe Vlad ca martor al adevărului din spatele aparențelor. Tocmai pentru că a observat ce se întâmplă în plan socio-politic în România, el și-a părăsit patria cu riscul sfârșirii pentru a putea găsi libertatea interioară și exterioară. “Râsul” este ironic; „la limita disperării se află domeniul damnat al umorului delirant și al grotescului demoniac.” (5, p.46)

Izomorfismul cu instanța chistică se realizează sub imaginea lui Vlad- „păstor de suflete”, pentru că el este pentru unii dintre exilați un călăuzitor spre iluminare, iar pentru alții o entitate psihopompă. Asemenea lui Iisus în grădina Ghetsemani, el joacă un rol pe care nu-l cunoaște în întregime, el nu aude decât parțial ce trebuie să spună pe scenă, sau cum trebuie să joace, așteptând sfârșitul, „ieșirea din nod”, din impas. Taina existenței nu îi este revelată în totalitate deși bănuiește că pentru legământul cu divinitatea trebuie să plătească un tribut greu.

„Vraci și vrăjitor”, crescătorul de câini este în același timp, prezență demoniacă, nefastă, aducătoare de „nenoroc”, îngerul decăzut romantic, care-i nefericește pe cei din jur și nu poate cunoaște fericirea, și prezența apolinică, taumaturgică pentru că are harul de a vindeca răni iremediabile. Poate că omul din care trecutul malefic a fost evacuat și materializat într-un dublu fantomatic rămâne doar cupă a energiei benefice și de aceea, Vlad- devenit un om nou, poate chiar un supra-om, poate face „minuni”.

Pentru că el a trecut prin suferința exilului și a supraviețuit acestei probe ridicându-se deasupra dorinței de autodistrugere și aneantizare el poate mărturisi și împărtăși taina sa și celorlalți, însă pe căi mistice. Gestica lui Vlad va fi aproape rituală, orice întreprinde are un scop bine determinat, acela de a provoca revelația supra-realității, post-traumatice. Mutarea în ferma familiei Crochet, aventura cinegetică, călătoria cu familia la Paris, căsătoria cu Ana, toate au un ad-strat simbolic. Nimic nu este ceea ce pare a fi, în romanul lui Bujor Nedelcovici, totul semnifică. Chiar și poziționarea pe prag a bărbatului conduce la simbolul de vamă, la riturile de trecere pentru că Vlad este într-o perpetuă căutare de sine și un șir lung de metamorfoze.

În capitolul 18, este prezentată cealaltă identitate a personajului Vlad: reporterul și ziaristul. Aflat în vizită la sora lui, Domnica, stabilită la Paris, el este analizat din perspectiva articolelor scrise în țară.. Vlad făcuse apologia spiritului urban, modern, în detrimentul lui homo anticus, sprijinise ideea unei patrii imaginare, rezultate prin asimilarea răspunderii de a trăi împotriva condiționărilor sociale și istorice, promovase ideea unui exil ca probă inițiativă ce presupunea moartea și învierea, dar paradoxal, el propune acceptarea compromisului, pentru a-și putea manifesta geniul.

Vlad cel de acum a învățat regulile naturii: cel puternic învinge, trebuie să rupi sau ești sfâșiat, trebuie să te debarasezi de orice frică, pentru că teama este slăbiciune, calea îndoielii și a răului. Realitatea se împarte în călăi și victime. Momentan, nu putem să facem saltul din istorie, deci trebuie să ne adaptăm la ea.

Romanul impune o problematică a identității și alterității. Personajele trebuie să răspundă la întrebările: cine sunt „eu”? Și ce reprezintă „celălalt”? Exilul este punctul de formare a unui nou eu, de aceea Vlad nu-și mai aduce aminte lucruri din trecutul personal. Noul „eu” este totodată un „altul”, decât cel prim. Conținutul primului moare, și se naște altul, forma rămânând esențialmente aceeași. „Celălalt” este un „alter” în cazul lui Vlad. Celălalt este sinele scindat, reflectat în oglindă, chintesența angoaselor, a fricii și a urii, materializate într-o prezență, într-o umbră sau în altcineva (un tânăr în tren): „Nu pretind că tânărul este o cochilie îndepărtată, în care eu îmi petrec o viață paralelă și necunoscută, dar... poate era cel care trăiește alături de mine și uneori apare în diferite ipostaze, nu ca un dublu, ci ca un frate-străin... de fiecare dată altfel și mereu același...” (3, p.109) Motivul dedublării nu este singular în romanele lui Bujor Nedelcovici, semnificând la nivel macrotextual, criza omului modern care este victimă a îndepărtării față de armonia sacră. „Celălalt” scrie Bujor Nedelcovici în Jurnalul infidel (5) este «Nici Infernul (cum credea Sartre) și nici Fratele, cum se spune în religia iudeo-creștină. Celălalt ori te calcă în picioare, ori te ocolește. Crima sau indiferența! Sunt grăbiți în cursa modernă, bazată pe competiție, concurență și goana frenetică pentru a ajunge primul „la lozul cel mare”.» (5, p. 46)

În roman există doi indivizi cu numele de **Vlad**: primul este reporterul, care odată ce dă piept cu exilul, clachează mental și dorește să se sinucidă, al doilea Vlad este dresorul de câini, eroul care a scăpat de teama morții și a scăpat de teroarea temporală. Dacă pentru primul, thanaticul este pragul ultim, pentru al doilea, moartea este sinonimă cu viața, reprezentând continuitatea. Vlad este legat și de regimul nocturn al imaginarului, fiind indentificat de către Alex cu noaptea, așadar, cu deitățile chtoniene, manifestând un izomorfism cu Osiris, zeul care rămâne stăpânul infernului pentru că Antohie îl pregătește pe Daniel pentru ritualul funebru, pentru catabază. Prin implicarea sa în săparea mormântului, prin reiterarea motivului scorburii și al pădurii îi putem atribui lui Vlad Complexul lui Charon, ce implică „transport, transvazare și colectare”(7). Eterna reîntoarcere la spațiul original se realizează mai ales în vis, când nu mai există cenzura conștiinței. Patria este reprezentată de casa de la Văleni, de pădurea de la Homorâciu, de figura părinților, sau a unchiului Tică, chiar și de silueta Irenei. Refuzând să se mai refugieze în trecut, Vlad se hotărăște să își întemeieze casa aici, în Elveția. Locuința are un rol funcțional la început, dar după ce Ana îi rămâne alături, el cumpără ferma familiei Crochet. De abia acum este identificată cu noțiunea de cămin. Metamorfoza îl influențează pe Vlad nu numai sub aspect psihic, dar și sub aspectul înfățișării: „este foarte schimbat, pare altul și totuși...a slăbit, este mai tânăr, mult mai tânăr, părul tăiat scurt și ochii...ochii lui mari, cu sticliri, și zâmbetul care se răspândește pe tot chipul.”(3, p.64) La fel ca în cazul lui Dorian Gray, dedublarea provoacă rejuvenarea subiectului.

Caracterizarea personajului survine prin mijloace directe (autocaracterizare), și indirecte, prin intermediul celorlalte personaje. Trecutul lui Vlad îl descoperim prin investigațiile realizate de Ana, care încearcă să descopere ce s-a întâmplat cu el după plecarea din România. Trecutul său este un album cu fotografii amestecate, cu cadre suprapuse. El își aduce aminte: patul, masa de lucru, biblioteca, șoseaua și satul în peisaj hibernal, pe Irena situată în mijlocul drumului, icoanele familiei și creionul. Ana sesizează translația de la Vlad- cel care vroia să publice teza de doctorat cu tema „Psihologia maselor în perioadele de criză istorică” la cel care are deviza : „Mușcă! Rupe!” , adică de la viziunea sociologică, la instinctualitate, de la detașarea rațională în fața evenimentelor, la adaptarea psihologiei, la realitatea darwinistă.

Printr-un fel de anamneză, Vlad își revizualizează viața anterioară. Așa apar imaginile taberei de refugiați, unde oamenii sunt dezumanizați, apar dorințele suicidale și disperarea camusiană a individului care trăiește doar în Istorie. Deasemenea, Vlad enumeră și avatrurile sale: întâlnirea cu Irena, care marchează pactul; faustic încheiat cu divinitatea, despărțirea de soție, fuga din lagăr, angajarea sa ca portar de noapte al unui garaj, apoi ca secretar particular al unui nobil, apoi ca slugă a Jeanninei la Hotelul Cezar, întâlnirea cu Moș Crepu și moștenirea fermei de câini. Anamneza are loc în atmosfera nocturnă, în apoierea focului din șemineu, a căldurii, a clar-obscurului, a fumului de țigară și a coniacului. Sunt folosiți astfel de adjuvanți pentru a slăbi corzile conștiinței, băutura amorțind simțurile, iar gestul repetitiv pe care-l implică fumatul se comportă asemenea unui inductor într-o stare pre-hipnotică. Momentul povestirii este resimțit cu detașare, iar **râsul ironic** se poate declanșa: „ mai întâi aud un sunet bizar, ca un scâncet de copil, apoi îndrept ochii spre Vlad.(...) sunetele se repetă, sunetele care preced un hohot de râs.(..) lovește încet cu palma în masă; gest strunit de bucuria închisă în pieptul care saltă ușor, apoi râsul se declanșează, dar imediat este reprimat, strâns parcă cu dinții în această tentație de a dezlănțui și concomitent de a-l stăpâni parcă pentru a nu tulbura liniștea nopții...”(3, p94)

Pentru Jeannine, râsul apare batjocoritor, amenințător: „Ai un glas de preot iezuit, și rânjet de lup...nu întâmplător ai ajuns crescător de câini lup...”(3, p.137) Vlad este pentru ea „sfântul pervers”, cel care a venit să se răzbune pentru tot ce a îndurat la hotelul Cezar. Acolo, ziaristul fugar a experimentat rolul de slugă. Pe Cezar, îl cunoștea din adolescență, iar când ajunge la Geneva, la localul lui Cezar, el primește un pat la subsol și slujba de servitor. Acest lucru satisfăcea nevoia Jeanninei, soția lui Cezar, de a-i devora pe ceilalți și de a-i umili. Ea este **căpcăunul** citadin care nu se mai ascunde la răscruci de drumuri, ci este soția patronului de hotel. Înțelegerea dintre „stăpân și valet” imită o legătură faustică: Jeannine este Mefistophel, pentru că trebuie să obțină pașaportul pentru Vlad, iar acesta se vinde pentru a avea accesul la libertate. Pactul este însă încălcat, deoarece Jeannine îi face observații, îi vorbește pe ton injurios, apelându-l cu „bă” sau „țăranule”. Ea îi ghicește destinul: Vlad este predestinat exilului, este un inadapdat, pentru că nu capitulează și nu înțelege faptul că nu te poți lupta quijotian cu morile de vânt: «Oriunde te-ai fi aflat - aici sau acolo- tot un exilat ai fi fost întreaga viață! Nu ești „la tine” nicăieri.»(3, p.139) Episodul acesta, care poartă în sine un simbol antropofagic, căci Jeannine încearcă să îl „înghită” pe Vlad așa cum procedează și lumea celorlalți- euri criminale care distrug ceea ce este străin, grefat, este necesar pentru evoluția eroului. Acesta află calea supraviețuirii: „Oroare și miracol!” (3, p.141) unde este însă miracolul? „Se află dincolo!” (3, p.141). Acest adverb locativ semnifică fie viața de după înfrângerea disperării, a revoltei, adică împăcarea sinelui cu destinul, fie un spațiu metafizic al morții.



Vlad este caracterizat prin tăcere, o tăcere sigură, absentă ca și cum ar întârzia într-o lume proprie. Din tăcere se ivesc energiile creatoare, ea fiind un succedaneu al liniștii primordiale. Tot ea este o probă inițiativă și o regressus ab uterum. Vlad trăiește altfel decât restul, într-un timp al dezghiocării unor sensuri și al amortirii altora, și într-un spațiu închis, solitar care-i facilitează corespondența cu transcendentul observabil prin: fantoma bunicii și a tatălui, îngerii de la capătul patului, visul premonitoriu.

Infuziunea în Thanatos are ca semne încetarea comunicării cu trecutul reprezentat de familie și prieteni: «nu scrie nimănui, cu toate că are rude și colegi. Pentru el nu e un refuz, ci... o poartă neatinsă, așa cum a rămas când a plecat... o poartă pentru unii închisă, pentru alții deschisă uneori bătută întâmplător de vânt.» El nu trăiește nici „complexul străinului tolerat și neintegrat” și nici al celui care „își neagă sau ignoră apartenența și originea”»(3, p.170-171) și reconcilierea cu destinul, acceptarea datului existențial. Viața este ceea ce este și mai ales este o trecere, ceva provizoriu: „-Port ambivalența în mine ca un destin, adică...nu numai ce îmi este dat din afară, dar și ceea ce îmi este dat odată cu apariția mea în lume, ce este și ce ți se întâmplă”(3, p.171)

În lagăr, credința că exilul trebuie să fie o probă inițiativă, pentru că altfel s-ar înscrie în absurdul de pretutindeni, că trebuie să reprezinte excepționalul, este cea care îl motivează să trăiască: „Ce să fac? Cum să rezist? Dar cum să suporti și să depășești fiecare clipă?! Căutam cuvinte pe care le repetam până când își pierdeau orice sens. Exilul: proba inițiativă! Călătorie în labirint pentru a înfrunta minotaurul! Moartea și învierea necesare depășirii și iluminării” (3, p.83) sensul lumii e căutat în cuvintele repetate, asemenea unei rugăciuni, ele devenind liantul unei vieți fragmentare. Vlad înțelege deșertăciunea: răul istoriei provoacă în ființa umană crize grave și dorințe de automutilare (sinucidere sau distrugere lentă). Vlad este tentat de nenumărate ori să se sinucidă, nu numai în lagăr, dar și în momentul în care evadează.

Pentru Matei, care reprezintă mentalitarul patriarhal, Vlad are „ceva umbros în sânge” (3, p. 150). Matei formulează ideea de trecut stigmatizant, asemănător fierului înroșit, care arde ființa până în temelii, fiind un colaj de Bine și Rău, un spirit justițiar, care provoacă flagerări inițiatice pentru ca, după ce novicele a trecut proba, să-l vindece pe acesta: „n-ai suflet rău, dar ie...așa cum, ai vrea să-i pedepsești pe toți nemernicii din lume și nemernicia lor și ... tot dumneata ai vrea să le vindeci rănilor și suferințele! Așa ai făcut cu flăcăul ăsta! L-ai trimis în țarc să se înfrunte cu jivina aia de Red! (...) și tot matale l-ai îngrijit și i-ai oblojit rănilor dacă ar fi fost trântit la pământ și sfâșiat...” (3, p. 150) în definitiv Vlad atrage „răul și pustiu!” pentru că după ce face legătura cu divinitatea este pus la încercare de aceasta, trimițând asupra-i răul în toate formele sale.

Pentru preotul Ioachim, Vlad a alungat omul creștin din el și a rămas doar cu „omul păgân” iar chipul adevărat nu i se arată niciodată.

Învăluit în mister, Vlad este „stăpânul pădurii și căpetenia lupilor”, un *ulfhedhnar*, termen folosit de Mircea Eliade în *De la Zalmoxis la Genghis-Han* (9) pentru a descrie oamenii purtători de piei de lupi în triburile germanice. Lupul, ca animal psihopomp și ca emblemă a zeului Marte îl corelează pe Vlad din nou cu imaginarul nocturn și cu imaginea lui Osiris și a zeilor Infernului. Într-o lume a oamenilor-lupi, deprinși a-și mușca semenii, Vlad este postat ca o „căpetenie” a acestora, cel care devorează mai aprig decât ceilalți. Prin simbolismul dentiției amenințătoare, personajului îi sunt împrumutate semnele căpcăunului, ale licantropiei antropofage. Sensul masticării, al măcinării este simbolic atașat de morțile suspecte ale personajelor care-l înconjoară.

Vlad este într-adevăr o entitate a sucombării cu sens justițiar. În toate morțile accidentale sau inexplicabile el mărturisește că s-a gândit intens la subiecții respectivi: în

cazul lui Amprimo, consumarea psihică îl îmbolnăvește: „mă gândeam la el. Îl vedeam lungit pe marmura roz...o siluetă, o piaiță, o gânănie peste care treceam cu mașina de lustruit! (...)Am intrat în apartament. Era în dormitor. Lungit pe jos așa cum mi-l imaginasem... murise...”(3, p.99); pe Jeannine o vedea mereu alături de un câine «Poate ceva ce s-ar putea traduce prin cuvintele: „Nu mi-ar pare rău dacă femeia asta ar pieri sfâșiată de un câine de-al meu!» (3, p.200) lucruri rostite înainte de moartea acesteia.

Paul îl consideră un monstru care reface aceeași imagine a suprapunerii lui Cronos cu Hades : „Ai în tine un drac (...) care nu-ți dă pace și îți mănâncă ficații! Sau tu îi mănânci pe alții! Acum oaia agresează lupul, pentru că oaia s-a înrăit și lupul s-a prostit! Lumea s-a întors pe dos !”(3, p. 214)

Tot în registrul acestei vaste alegorii a tărâmului de dincolo ca dublu răsturnat al lumii de aici, ca un univers al dreptilor antagonic construit în raport cu lumea perversilor, distrușilor și depravaților este și ipostaza unui Vlad cu puteri magice, comunicant cu sacralul. În consecință, autorul include un tipar, anumite canoane care să conoteze coborârea eroului în Marele Mister: 1. **ispășirea relelor și posibilelor păcate**: prin proba expiatoare a exilului. Suferința, durerea este calea către iluminare. Acest drum al Golgotei este necesar pentru ca Vlad să cunoască puterea Răului din oameni; 2. **spovedania** este făcută prin raportarea greșelilor personale (orgoliul creator, încrederea, disprețul față de arhaic și față de ideea de familie, despărțirea de Irena și fuga egoistă din fața pericolelor din țară) cu imperfecțiunile celorlalți. Vlad se zice și în același timp se dezice, conștientizând faptul că viața este irealul, iraționalul și că adevărata realitate are alte valori, omul putând pătrunde către ea prin moarte; 3. **epifania**. În tot ceea ce întâlnește în drumul său spre iluminarea lăuntrică putem observa binele disimulat în aspecte malefice. Răul este astfel o epifanie a Binelui pentru că el este creat cu acceptul divinității ca forță de contrabalansare; 4. **botezul**. Abluțiunea simbolică desăvârșește trecerea pragului și marchează intrarea în altă existență. Moarte și înviere, botezul este suințeles și implicit pentru că Vladimir Antohie începe viața ca „îmblânzitor de lupi” , la poalele colinelor și în apropierea pădurii; 5. **adâncirea cunoașterii**. Vlad cunoaște armonia universului. El este folosit de o forță necunoscută pentru a restabili ordinea. Lumea este karmic constituită iar Vlad este instrumentul care provoacă nenorocirile. În el joacă forțele mistice și de aceea gestică și limbajul rămân uneori ermetizate așa cum se întâmplă cu râsul său enigmatic. Prin suferință și prin desprinderea de angoasă, Vlad se ridică în tărâmurile nirvanate ale păcii interioare. Singura dramă pe care o mai are de interpretat este cea personală: nu-l poate vindeca pe Alex așa că alege un al doilea exil, de data aceasta o pribegie în neființă.

## BIBLIOGRAFIE

### OPERA LITERARĂ

1. Nedelcovici, Bujor, *Opere Complete, Vol. I, Zile de nisip, Dimineața unui miracol, Al doilea mesager*, Editura Allfa, București, 2005
2. Nedelcovici, Bujor, *Opere Complete, Vol. II, Provocatorul. Ultimii*, Editura Allfa, București, 2005
3. Nedelcovici, Bujor, *Opere Complete, Vol. III, Îmblânzitorul de lupi. Cartea lui Ian Înțeleptul, apostolul din golful îndepărtat*, Editura Allfa, București, 2006
4. Nedelcovici, Bujor, *Opere Complete, Vol. IV, Somnul vameșului: Fără vâsle, Noaptea, Grădina icoanei*, Editura Allfa, București, 2005
5. Nedelcovici, Bujor, *Jurnal infidel*, Editura Eminescu, București, 1998

## REFERINȚE CRITICE

6. Braga, Corin, *10 Studii de arhetipologie*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999
7. Durand, Gilbert, *Structurile antropologice ale imaginarii*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1998
8. Eliade, Mircea, *Arta de a muri*, Editura Moldova, Iași, 1993
9. Eliade, Mircea, *De la Zamolxis la Genghis-Han*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1980

### AȘTEPT

A mai trecut un an,  
A mai trecut o zi,  
Eu stau și aștept sperând  
La mine să revii.

Ai fost, frumoasă fată,  
Iubirea dintr-o vară,  
Intâia-n viața mea  
Ca o dulce povară.

Stau și privesc pe geam,  
Cuprins de reverie,  
La stropii dintr-un nor,  
Și totul reînvie.

Văd ochii tăi senini  
Și fața-ți luminoasă,  
Ce-mi amintesc și-acum  
Cât poți fi de frumoasă.

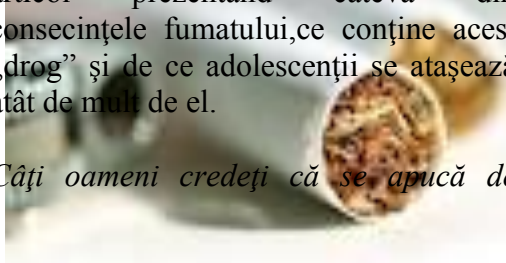
O să mai treacă-un an,  
O să mai treacă-o zi,  
Iar eu adorm visând  
Că sigur vei veni .

*Nicolae Cătălin, XI B*

## ADOLESCENȚA ȘI VICIILE EI CUM INFLUENȚEAZĂ FUMATUL ADOLESCENȚII

Cu ocazia zilei internaționale a anti-fumatului, care s-a organizat și în școala noastră și care are rolul de a preveni tinerii în legătură cu consecințele fumatului, m-am gândit să concep acest articol prezentând câteva din consecințele fumatului, ce conține acest „drog” și de ce adolescenții se atașează atât de mult de el.

*Câți oameni credeți că se apucă de*



*fumat zilnic?*

În fiecare zi zeci de mii de adolescenți din întreaga lume simt pentru prima oară gustul unei țigări. 6% dintre adolescenții între 14 și 18 ani au încercat cel puțin o dată să fumeze, iar 24% dintre ei fumează și în prezent.

În România, vârsta copiilor care încearcă să fumeze a scăzut în ultimii ani, ei încercând țigara încă de la 6 ani, la 13 ani mulți dintre aceștia fiind deja pe cale

de a deveni dependenți.

Deși băieții sunt mereu în primul plan când vine vorba de fumat deoarece este vorba de orgoliu, să nu credeți că fetele sunt mai prejos, deoarece tot mai multe adolescente încep să fumeze la vârste din ce în ce mai fragede, procentul fetelor care se apucă de fumat la 16 ani crescând de la 28 la 36 %.

#### *Care ar fi cauza?*

Abordarea adolescenților fumători este o problemă delicată, care trebuie să țină cont de specificul transformărilor ce caracterizează această vârstă, dar și de structura personalității fiecărui tânăr. Mai mulți fumători se întâlnesc și printre cei care nu fac sport și petrec mult timp în fața computerului sau a televizorului. Sunt trei categorii de cauze în urma cărora adolescenții se apucă de fumat:

\* în prima categorie sunt incluși adolescenții care doresc să pară mai interesanți, mai „inteligenti”, mai maturi;

\* în a doua categorie sunt incluși adolescenții care sunt influențați de grupul din care fac parte, dorind să câștige un statut „respectabil” printre aceștia;

\* în a treia categorie sunt incluși adolescenții care trăiesc într-un mediu ostil, care au o familie destrămată sau care sunt conduși de sentimente de revoltă față de părinți.

#### *Din ce este compusă o țigară?*

V-ați întrebat vreodată, poate atunci când ați pus pentru prima oară țigară în gură, ce conține ea? Ce substanțe conține fumul pe care tu îl inspiri și care ai impresia că de multe ori te liniștește? Ei bine dacă te-ai întrebat, sau nu ... eu m-am gândit să îți răspund.

O singură țigară conține substanțe ca:

\* gudronul care este o substanță

cancerigenă, de culoare maro, lipicios, ce colorează dinții, unghiile și țesutul pulmonar al fumătorului;

\* monoxidul de carbon, consumat în cantitatea mari poate fi fatal, deoarece preia locul oxigenului din sânge, asta însemnând că inima unui fumător trebuie să pompeze mai mult pentru a trimite suficient oxigen către creier și celelalte organe;

\* metale periculoase precum arsenic și cadmiu, care conțin substanțe cancerigene.

În concluzie, oamenii care fumează sunt mai predispuși cancerului decât nefumătorii. Cred că majoritatea dintre voi v-ați spus că acum sunt tânăr, nu contează dacă fumez, însă nu v-ați gândit că acest lucru va duce în viitor la dependentă, corpul și organele suferind cel mai mult. Atunci când am spus asta, mulți cunoscuți au spus că ei vor fuma doar 2-3 ani, după aceea lăsându-se. Însă este ușor de spus acest lucru. Acum suntem copii, grijile încă nu au reușit să ne copleșească, însă peste 2-3 ani când stresul poate că va apărea, pentru ei tutunul va fi singurul leac.



#### *Bolile-cele mai bune prietene ale tutunului*

Situațiile stresante sunt traversate mult mai greu de către adultul dependent de nicotină, care își controlează mai greu emoțiile. În toate aceste cazuri, el apelează tot la nicotină, ca sprijin pentru rezolvarea problemelor sale, prin asta observându-se că renunțarea la fumat devine tot mai dificilă la o vârstă mai înaintată. Fumatul mai poate fi asociat și

cu problemele de memorie apărute la persoanele de vârstă mijlocie, care grăbesc apariția senilizării.

*Ce se întâmplă dacă un nefumător inspiră fumul de țigară?*

Mulți se întreabă „ce se întâmplă dacă inspir fumul de țigară?”. Fumul de țigară conține ca și țigara în sine, multe substanțe cancerigene, ceea ce poate

cauza diferite tipuri de cancer, cum ar fi cancerul la gât sau cel de piele, de care poate suferi și un fumător. Una dintre soluții ar fi să stăm cât mai departe de fumători, să nu stăm în direcția fumului țigării lor sau să le propunem cunoscuților care știm că fumează, să nu fumeze în prezența noastră.

*Vlad Marian Cosmin,clasa a X-a D*

## PEISAJ DE IARNĂ

Afară este frig,  
Se face dimineață,  
Sobele nu merg  
Si toată lumea-ngheață.

Copacii sunt goi  
Și animalele se ascund,  
Peste tot este pustiu  
Căci iarna, frigul nu e blând.

După norii mari și grei,  
Negri la culoare.

Doar glasuri de copii,  
Se aud spunând din depărtare

## JURNAL DE CĂLĂTORIE

Pornisem spre gară. Afară era o atmosferă mohorâtă și friguroasă. Din față sufla un vânt puternic și rece, care mă împiedica să mă deplasez. Mi-am așezat mai bine șapca pe cap și mi-am împins mai adânc mâinile în buzunar. Am ajuns în fața stației de autobuz. Casa mea se afla departe de gară, motiv pentru care trebuia să iau autobuzul. În stație, doi oameni așteptau autobuzul, la fel de zgribuliți ca și mine. Vântul șuiera la

Că se vor bucura din plin,  
Dacă va da o ninsoare.

Bujoreanu Andrei, XII A



atingerea crengilor copacilor golași, fără nicio frunză. Răsuflarea rece a toamnei i-a alungat de pe străzi și pe cei mai curajoși dintre oameni.



Frigul pătrundea prin fiecare deschizătură a hainelor. Am început să mă mișc pentru a mă mai încălzi. Așteptarea a durat mai bine de 10 minute, minute care mi-au părut ore.



Tocmai când începeam să-mi pierd rabdarea, de după blocurile înalte s-a zărit silueta masivă a autobuzului. Cu un scârțit de roți a oprit în dreptul meu. Am urcat și un val de căldură m-a izbit în față.

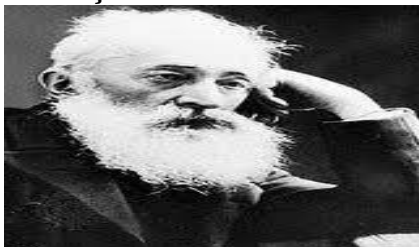
Înăuntrul autobuzului era cald și bine. Am compostat biletul și m-am așezat la geam.

## Copilărie dulce

Mi-e dor de mine  
Cand copil eram,  
Aveam zilele senine  
Și nu sufeream.

Mi-e dor de mine  
Cand eram fericit,

**PERSONALITATEA LUNII  
FEBRUARIE - BOGDAN  
PETRICEICU HASDEU - 175 de  
ani de la nașterea scriitorului**



**Bogdan Petriceicu Hasdeu**, născut *Tadeu Hasdeu*, a fost un scriitor și filolog român, pionier în diferite ramuri ale filologiei și istoriei românești.

De la fereastră, printre petele de praf, am început să privesc orașul. Era copleșit de toamna care se instalase confortabil peste tot. Vântul puternic împrăștia frunzele îngălbenite și căzute la pământ. Totul era maroniu în jur. Orașul era foarte trist și plictisit. Lipsit de viața de astă vară, părea părăsit. Preferam să pătrund cu gândul în lumea imaginației. Se anunța o călătorie interesantă.

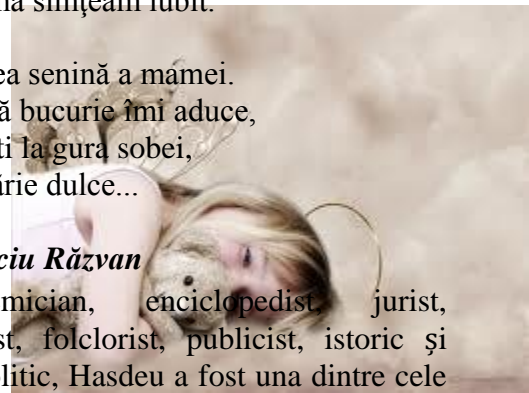
*Zanfir Georgian, X D*

Era atât de bine,  
Caci mă simțeam iubit.

Privirea senină a mamei.  
Imensă bucurie îmi aduce,  
Povești la gura sobei,  
Copilărie dulce...

### *Stanciu Răzvan*

Academician, enciclopedist, jurist, lingvist, folclorist, publicist, istoric și om politic, Hasdeu a fost una dintre cele mai mari personalități ale culturii române din toate timpurile. S-a născut la Hotin, în Basarabia ocupată de Imperiul Țarist, și a studiat la universitatea din Harkov, după terminarea studiilor slujind ca ofițer în armata rusă. La 1857 a fost numit membru al tribunalului din Cahul. În 1858 s-a mutat la Iași, ca profesor de liceu și bibliotecar al universității. A donat bibliotecii universitare 4.000 de volume. În acest timp Hasdeu a pus bazele mai multor





publicații, între altele, revista „Din Moldova” în care a publicat poezii lirice, fabule, nuvele, critice etc.

În 1877 a fost ales membru al Academiei Române ca un omagiu al întregii sale opere de până atunci, dar și ca recunoaștere a spiritului său enciclopedist.

După moartea singurei sale fiice, Iulia, în 1888, a devenit mistic și fervent practicant al spiritismului, scop în care a construit Castelul Iulia Hasdeu de la Câmpina.

Dintre lucrările istorice se disting: *Ioan Vodă cel Cumplit* și monumentală *Arhivă istorică a României* și *Istoria critică*. Dintre lucrările filologice cele mai însemnate sunt: *Cuvente den bătrâni* și *Etymologicum Magnum Romaniae*. A editat, de asemenea, *Psaltirea lui Coresi* din 1577, publicând-o în 1881. Dintre piesele de teatru, cea mai însemnată este *Răzvan și Vidra*, foarte criticată la vremea apariției (1867) de criticii revistei *Convorbiri literare*. Ea zugrăvește una dintre epocile zburzuite ale trecutului românilor, sfârșitul secolului XVI, marcate de luptele pentru tron între boieri. Înfațișarea epocii este surprinsă cu o cunoștință desăvârșită a oamenilor și a lucrurilor; dialogul este natural și foarte viu; se observă însă oarecare tendință spre declamație, mai ales în ce privește naționalismul. Cu toate scăderile ei, piesa se reprezintă și astăzi cu succes, mai ales din pricina căldurii și simpatiei cu care este înfațișată pătura țărănească. Conform datelor istorice, sunt prezentate întâmplările principale din viața lui Răzvan, aliatul lui Mihai, anume cum acest țigan, căpitan de haiduci, ajunge ofițer în armata poloneză, hatman în Moldova și apoi domn. Modificările sunt prea puține. Sfârșitul lui Răzvan, despre care cronicile relatează că ar fi murit tras în țepă, este modificat, arătându-se că decesul survine din cauza unei răni

căpătate într-o luptă cu polonezii. Răzvan apare înfocat, generos, eroic. Alături de el, Vidra este ambițioasă și trufașă. Nepoată a marelui boier Moțoc, Vidra îl întâlnește pe Răzvan în pădure și se îndrăgostește de el și îl vede în stare de fapte mari. Apoi îl determină să săvârșească rând pe rând toate isprăvile care aveau să-l conducă la o glorie atât de mult dorită, dar și atât de scurtă. Scriitorul a murit la 25 august 1907 la Câmpina, lăsând în urmă o operă vastă și perenă. În ciuda criticilor, foarte dure uneori, asupra metodelor de lucru, Hasdeu rămâne un mare om de cultură, un neobosit cercetător și un pionier al mai multor domenii ale filologiei și istoriei României.

*„Viața este imposibilă fără apă”*

## APA NATURĂ

ÎN



Apa constituie “inima biosferei” deoarece se găsește întotdeauna acolo unde există viață și reprezintă substanța cea mai răspândită de pe Terra.

În mod obișnuit, în natură apa se găsește într-un circuit continuu. Datorită circuitului său rapid, apa constituie o resursă care poate fi reînnoită. Timpul petrecut în diferite faze ale circuitului variază foarte mult. Apa poate exista în atmosferă câteva ore, într-un lac sau râu -zile , săptămâni sau luni, în calotele glaciare, ghețari sau oceane-mii de ani.



În atmosferă apa ajunge până la 10-15 Km altitudine, iar straturile subterane până la adâncimi de 50 Km, fiind este prezentă sub toate formele fizice: lichidă, vapori, solidă (gheață). Pe Terra volumul total de apă este aproximativ  $1370 \cdot 10^6 \text{ Km}^3$ , din care oceanele reprezintă 97,15% iar apa dulce 2,85%. Cantitatea cea mai mare de apă dulce din procentul de 2,85% este înglobată în gheața polară și pe altitudine (77,420%), și numai o mică parte în râuri și fluviu (0,003%), în lacuri cu apă dulce (0,328%), în ape subterane (peste 20%), în atmosferă (0,034%) și în umiditatea solului (0,175%). Între toate componentele hidrosferei există o strânsă interdependență și o permanentă condiționare.

Apa este o substanță compusă, conținând atomi de hidrogen și oxigen, în raportul atomic 2:1 și există în natură sub forma de *apă grea* și *apă supragrea*, după speciile atomilor de hidrogen conținuți (deuterium- apa grea-deuterată cu formula chimică  $D_2O$  și tritium- apa supragrea cu formula chimică  $T_2O$ ).

Oprindu-ne însă la apa obișnuită, ea se prezintă în natură, în raport cu clima și variațiile de natură, sub diverse stări. Proprietățile apei sunt atât de deosebite încât nu le are nici un alt corp de pe Pământ. În circuitul din natură își menține constant volumul și își păstrează proprietățile. Masa sa specifică întrece de aproape 800 de ori pe cea a aerului. Are o mare forță de adeziune, luând perfect forma vaselor în care se află, lipindu-se de pereții acestuia. Datorită mării ei tensiuni superficiale, poate urca în vasele capilare, împotriva gravitației, așa cum circulă în corpul plantelor, participând astfel la procesul de fotosinteză.

Apa constituie, în același timp, un solvent perfect pentru aproape toate substanțele minerale. Prin proprietățile ei caracteristice, apa menține căldura,

acumulând-o greu și redând-o apoi treptat. Așa se explică de ce climatele maritime sunt lipsite de excese de temperatură. Ea are și o mare capacitate termică (de 8 ori mai mare ca fierul și de 33 ori ca mercurul), iar în ceea ce privește termoconductibilitatea, aceasta este superioară de 25 ori față de cea a aerului. În unitatea de timp apa acumulează sau cedează o mare cantitate de căldură. Iată de ce, în aer organismul uman poate rezista chiar până la o temperatură de  $+50^{\circ}C$ , dar în apă la o asemenea temperatură corpul ar căpăta arsuri. Apa are și o mare conductibilitate electrică, iar din punct de vedere chimic molecula de apă este foarte stabilă. În sfârșit, apa joacă un rolul unui catalizator universal. Din punct de vedere biologic ea întreține toate procesele fizico-chimice ce se petrec în celula vie, asigurând termoreglarea organismului. Datorita tuturor acestor proprietăți, apa constituie un etalon de măsură pentru multe fenomene ca: *etalon de căldură* (caloria reprezintă cantitatea de căldură ce o absoarbe un gram de apă pentru a-și ridica temperatura cu  $1^{\circ}C$ ); *etalon de temperatură* (temperatura de  $0^{\circ}C$  este cea de topire a gheții, iar  $100^{\circ}C$  pentru fierbere); *etalon de măsură a masei* pe care-l dă gramul, echivalent cu masa de apă ce corespunde unui centimetru cub de apă.

*Toader Andrei, XIII T<sub>2</sub>* îndrumat de prof. Nicolae Elena

Soarele răsare încet  
Dar repede dispare

**„NIMIC MARE NU SE  
CREEAZĂ ÎN LUMEA  
ACEASTA FĂRĂ PASIUNE”  
(D. D. ROȘCA)  
-MODEL DE TEXT  
ARGUMENTATIV-**

În lucrarea “Existența tragică”, D. D. Roșca afirma faptul că: „Nimic mare nu se creează în lumea aceasta fără pasiune”, deoarece atât timp cât faci un lucru fără să pui suflet, acesta nu se va realiza așa cum trebuie.

În primul rând, atunci când o persoană vrea să facă un anumit lucru, trebuie să își dorească să îl facă și să îi placă, pentru a-l duce la bun sfârșit și a își materialize visul așa cum și-a propus. De exemplu, atunci când un om merge la serviciu, nu se duce cu drag dacă nu face ceea ce îi place, ceea ce simte că trebuie să facă. Oricât de mult ar insista cei din jurul tău să începi un anumit lucru sau să te faci să înțelegi că așa trebuie, dacă tu nu îți dorești, și faci doar pentru a-i mulțumi, niciodată rezultatul nu va fi cel dorit.

Un alt argument ar fi faptul că fiecare om are unele pasiuni, unele plăceri, acțiuni pe care își dorește să le întreprindă de multe ori și care îl fac să fie mulțumit și fericit, dorindu-și să poată face aceste lucruri cât mai des. Niciodată nu se va putea compara dorința și plăcerea cuiva de a face un anumit lucru, cu aspirațiile impunerea celorlalți de a-i îndrepta atenția către ceva ce îi displace. Așa cum un copil și-ar dori să se joace cât mai mult timp din zi, fiecare persoana dintre noi are anumite activități ce-l fac fericit, și trebuie lăsată să facă ceea ce își dorește,

ceea ce simte. Unde nu există pasiune, nici rezultatul nu va fi cel dorit.

În concluzie, pentru ca un ideal propus să se îndeplinească, este nevoie de mult efort, cunoștințe, dar și pasiune pentru ceea ce faci. Astfel, va fi mult mai ușor să te dedici unui proiect, deoarece pui suflet în ceea ce ți-ai propus, și la final nu ți se va părea o povară, ci dimpotrivă, o plăcere.

*Mihalcea Laurențiu, XII A*



**Știați că?**



Delfinii – Se numără printre cele mai inteligente animale, unele specii având raportul dintre masa creierului și masa corpului la fel cu cel al oamenilor. Încă de la începuturile navigației, au fost subiect de artă, literatură și mit.

» În 24 de ore, plămânii sunt traversați de 100100 de litri de aer și de 800 de litri de sânge.

» Un om respiră cam 174 milioane de litri de aer de-a lungul vieții.

» Pe parcursul unei vieți de 70 de ani, inima unuunui om bate de 3 miliarde de ori.

» Inima pompează în organism cam 5 litri de sânge pe minut. În 70 de ani de viață, inima pompează cam 180000 tone de sânge.

» Unghiile cresc în medie cu 0,5 mm pe săptămână.

» Firul de păr crește cu circa 1,3 centimetri pe lună și are o durată de viață de aproximativ 3 ani

» Nou-născutul, după câteva zile de la naștere, își va recunoaște mama după miros.

» De la 30 de ani oamenii încep să scadă în înălțime. Dimineța corpul este mai lung cu circa 1-2 centimetri.

» Omul clipește o dată sau de doua ori la 10 secunde, deci de circa 93000 de ori în 24 de ore.

» Omul primește 83% din informațiile externe prin văz, 11% prin auz, 3% prin miros, 1,5% prin simțul tactil și 1,5% prin gust.

» Omul doarme aproximativ 1/3 din

viață. Durata normală de somn la adolescenți este de 8-10 ore, în timp ce un nou-născut are nevoie de 16 ore de somn pe zi.

» Creierul uman conține aproximativ 100 de milioane de neuroni. Fiecare neuron poate realiza circa 10000 de sinapse.

» Greutatea medie a creierului unui bărbat este de 1350 grame, iar la femei de 1200 grame.

» Fibrele nervoase din organism măsoară 770000 de kilometri, adică distanța de la Pământ la Luna și înapoi.

» Întâmplările cele mai des întâlnite în vise sunt: căderile, eșecurile repetate în desfășurarea unor acțiuni, activități legate de locul de muncă, experiențele sexuale, atacurile sau urmărirea.

» 12% dintre copiii născuți în Europa și SUA sunt gemeni.

*Material selectat de elevul Stanciu George Cristian, XI B*

### **Călătorie între generații**

Stau și mă gândesc cum ar fi să existe un portal prin care să poată trece în lumea mea unele personaje de poveste. Câteva dintre personajele pe care aș dori să le văd în zilele noastre ar fi Nică și Harap-Alb. Pe Nică l-aș vedea postând pe internet o mulțime de filmări, cu toate năzbâtiile făcute, punând pe Facebook o serie de poze de la școală, din cireș, călare pe Calul Bălan, sau cu pupăza capturată. În schimb, Harap-Alb ar merge la fiica împăratului Roș cu un BMW ultimul tip în locul calului năzdrăvan, cu 200 de km/h, peripețiile fiind înlocuite de numeroase obstacole din ziua de azi: pană de cauciuc sau vestitul radar. Spânul ar putea fi polițistul din intersecție, care să-i dea lui Harap-Alb o amenda usturătoare pentru lipsa centurii de siguranță, sau să-i ia talonul pentru geamurile fumurii

neomologate, ori ...să încaseze „binecuvântata” șpagă.

Cred că ar fi mai mult decât interesant să aibă loc o astfel de schimbare și, ca prin minune, să apară multe alte personaje de poveste în această lume agitată!

*Moraru Gabriel Constantin, X G*



## BIBLIOTECA MAGICĂ

Într-o seară, dormind liniștită pe perna mea moale, am visat că eram într-o bibliotecă și că orice carte deschideam, paginile eliberau personaje nerăbdătoare să evadeze dintre copertile groase și prăfuite. M-am apropiat ușor de o cărticică subțire și învechită, bănuind că pe aceea o pot deschide fără griji, întrucât nu putea să aibă prea multe personaje. Îndepărtând copertile, am văzut o bucată de pânză roșie strecurându-se din carte și o fetiță drăguță. Era Scufița Roșie, care ieși speriată, se uită puțin în jur, apoi începu să plângă după o pălărioară pierdută. Apropiindu-mă de ea, i-am spus să nu-și facă griji, c-o voi ajuta să-și găsească alta identică și am plecat spre un magazin unde puteam găsi așa ceva. Întrând, fetiței îi dispărură ca prin farmec lacrimile și pe fața ei se ivi un

zâmbet larg. Scufița Roșie a început, cu o naturalețe desăvârșită, să probeze tot felul de pălării, de toate mărimile și culorile. În sfârșit, își alege una pe gustul ei. Ne-am bucurat amândouă de recenta achiziție, dar, deodată, fata începu din nou să suspine, amintindu-și că trebuia să ajungă la bunica ei. Aflând acest lucru, m-am grăbit să mă întorc la bibliotecă, pentru a o ajuta să revină în lumea ei de povești. Am deschis cu mâna tremurândă cartea, iar Scufița Roșie intră în ea, pălăria rămânându-i afară. Ducându-mi misiunea la bun sfârșit, m-am trezit brusc și am mers să deschid o altă carte, în speranța că visul se va adevăra.

*Îonescu Diana, X G*

## DOR



Azi-noapte am adormit cu gândul la tine;  
A doua zi cand m-am trezit îmi era dor,  
știi bine.  
Ce-a fost odata între noi s-a întâmplat cu  
un scop,  
Dar din vina mea noi impreuna n-am  
mai fost.

Eu de prieteni am ascultat și ție nu ți-am  
dat crezare...

Acum, când eu te iubesc pe tine  
Și tu iubești, dar iubirea ta este dată  
altuia.

Acele sentimente pe care le am pentru  
tine nu vor muri.  
Chiar daca eu alta prietenă voi avea,  
Tot la tine mă voi gândi.  
Când tu supărată erai, eu alături ți-am  
fost.

Indiferent de ce auzeam  
Tot ce faceam era ca să uiți de durerea

care te măcina.  
Doar o șansă dacă aș mai primi  
Eu pe tine nu te-aș mai părăsi  
Indiferent de orice-ar fi, sau ce aș auzi!  
În final am înțeles  
Că nu vrei să fii cu mine..  
Dar eu fericire îți doresc  
Chiar dacă nu ești cu mine!

*Mereu Cristian, XI A*



## **ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR**

În ultima vreme, Ziua Îndrăgostiților a fost adoptată și pe meleagurile noastre. Tinerii sunt încântați ca există și o zi a lor, a îndrăgostiților, un prilej de a sărbători împreună cu cel (cea) iubit(ă). Deși mai sunt voci care spun ca nu este o zi specifică țării noastre, ea prinde rădăcini tot mai adânci cu fiecare an ce trece.

### **CINE A FOST VALENTIN?**

Mulți dintre noi ne întrebăm desigur cine a fost Valentin și care sunt originile acestei sărbători. Există mai multe versiuni ale acestei istorioare, care îmbinate, au născut o legendă: legenda Sfântului Valentin. Iată ce spun aceste istorioare: Se spune că Valentin a fost un preot roman martirizat în timpul persecuției lui Claudius în anii 269-270 d.c. Tânăr fiind, Valentin îi ajuta pe creștini în

vremurile persecuției. El a fost prins și băgat în închisoare, unde a devenit un propovăduitor. Tocmai de aceea a fost condamnat la moarte la data de 14 februarie-269. În timpul cât a stat în închisoare el trimitea mesaje de îmbărbătare prietenilor spunându-le “Amintiți-vă de Valentin” și “Vă iubesc”.

O altă varianta ne spune ca Valentin a fost un preot care căsătorea cuplurile în secret, împotriva legii date de Împăratul Claudius care interzisese căsătoria. Și în aceasta poveste el a fost dus la închisoare deoarece refuzase sa treacă la credința în zeii păgâni. În închisoare, el se împrietenește cu fiica temnicerului pe care o convinge sa creadă în Dumnezeu. În ziua execuției sale-14 feb. 269, Valentin scrie o scrisoare de dragoste fetei temnicerului, pe care nu o semnează. Un lucru cert, rămâne totuși faptul că a existat un preot cu numele de Valentin, care a fost executat pentru credința sa în Dumnezeu.

### **14 FEBRUARIE - ZIUA SFÂNTULUI VALENTIN**



Ziua de 14 februarie a rămas o zi specială în care îl sărbătorim pe Sfântul Valentin. Aceasta se întâmpla cu o zi înainte de festivalul păgân în care se sărbătorea dragostea. În 496 Papa Gelasius schimba Lupercalia de la 15 la 14 februarie în încercarea sa de a stopa aceasta sărbătoare păgână. Biserica înțelege ca



nu este nimic rău în a sărbători dragostea, ci doar elementele păgâne care aduceau o insultă la adresa divinității. Lupercalia s-a sărbătorit în continuare, dar aceasta a rămas marcată ca ziua Sf.Valentin. Astfel, Valentin a început sa fie cunoscut ca fiind protectorul îndrăgostiților.

Prin urmare, se cade ca toți creștinii sa sărbătorească aceasta zi? Bineînțeles. Cu toate ca nu suntem foarte siguri cine a fost Valentin, aceasta este totuși o zi specială în care ne putem exprima dragostea fata de cei dragi, mai mult decât de obicei, și nu doar singura zi din an in care să i

*Pălău Lavinia, XI G*

## Curiozități Geografice

\* Denumirea continentului Europa provine de la cuvântul fenician "ereb" care înseamnă "apus de soare". Așa spuneau fenicienii ținuturilor de la vest de Marea Egee, de unde porneau corăbiile lor spre Marea Mediterană, față de Asia, care se situa la răsăritul Soarelui.



\* Altitudinea maximă este de 4 807 m în Vârful Mont Blanc din Alpi, iar la limita între Europa și Asia se află vârful Elbrus, din Munții Caucazul Mare, de 5 642 m.

\* Altitudini sub nivelul Oceanului

Planetar ( 28 m) se găsesc în apropierea Mării Caspice.

\* Neavând scurgere în Oceanului Planetar, Marea Caspică este și cel mai mare lac de pe glob (371 800km<sup>2</sup>).

\* Gibraltar este cel mai mic teritoriu neautonom de pe Pământ 6,5 km<sup>2</sup>, aparținând Marii Britanii, pe o peninsulă stâncoasă în sudul Peninsulei Iberice. Strâmtoarea Gibraltar desparte Europa de Africa și are o lungime de 14 km.

\* Marea Caspică are cea mai puternică evaporație dintre mările globului (nivelul său scade cu 20 cm pe an); este situată la limita dintre Europa și Asia.

\* Khalkis este cea mai îngustă strâmtoare navigabilă (40 m). Parte a Mării Egee, strâmtoarea desparte insula Eubeea de continent (Peninsula Balcanică).

\* Marea Neagră este cea mai izolată mare a Oceanului Planetar, unica mare ce are două straturi de apă total diferite: la suprafață (până la 180-200 m adâncime) un strat cu o salinitate de 16-17‰, relativ mai ușor, cu oxigen dizolvat, în care se dezvoltă viața, iar la adâncime(de la 180-200m) un strat mai sărat (cu o salinitate de 21-22‰), mai greu, cu hidrogen sulfurat, fără oxigen și lipsit de viață.



\* Marea Baltică este marea cu cea mai scăzută salinitate: 2 ‰.

\* Sognefjord - cel mai adânc și cel mai

lung fiord (1308 m adâncime maximă, 204 km lungime) este situat pe țărmul de sud-vest al Norvegiei și pătrunde adânc în interiorul țării.

\* Hölloch este cea mai lungă peșteră din lume (104 km), situată în Alpii Calcaroși din partea centrală a Elveției, lângă localitatea Moutathal.



\* Tunelul de sub Canalul Mânecii, construit între Franța și Marea Britanie (Coquelles, lângă Fretun și Cheriton, lângă Folkestone) a fost inaugurat în 1994. Au fost realizate două tuneluri, fiecare cu o lungime de 51,5 km și cu diametrul de 7,6m, săpate la o adâncime medie de 45 m sub nivelul mării. Transportul se face cu trenuri de pasageri, care circulă cu viteze de până la 160 km/oră sau cu trenuri de vehicule și pasageri.

\* Simplon II este cel mai lung tunel feroviar din Europa (19823m), ce leagă Elveția de Italia, pe sub Alpi.

\* Bosfor este cea mai îngustă strâmtoare intercontinentală și unește Marea Neagră cu Marea Marmara, având o lungime de 30 km, o lățime de 660 - 3300 m și adâncimi cuprinse între 33 și 80 m. Separă continentul Europa (Peninsula Balcanică) de continentul Asia (Peninsula Asia Mică). Pe țărmurile Bosforului a înflorit capitala Imperiului Bizantin, Constantinopol, și apoi a Imperiului Otoman (Istanbul). În prezent peste Bosfor se arcuiesc două mari poduri rutiere suspendate, cu deschiderea de peste 1000 m, care facilitează legăturile Europei cu Orientul Apropiat.

\* Volga este cel mai lung fluviu din Europa, 3696 km, cu un debit mediu multianual la vărsare de 8000 m<sup>3</sup> /sec.

\* Dunărea traversează toată Europa Centrală, în general pe direcție V-E, fiind al doilea fluviu european ca lungime (2860 km). Este fluviul care străbate cel mai mare număr de țări (10).

\* Grota Mamutului (din Munții Alpi, Austria-Salzburg), desfășurată pe 55 km, este cea mai lungă din Europa.

\* Monaco este statul cu cea mai mare densitate a populației (16 548,7 loc/km<sup>2</sup>, în anul 2004), principat pe coasta Mării Mediterane, situat pe un promontoriu axat pe prelungirile calcaroase ale Alpilor Maritimi, în apropierea orașului francez Nisa.

\* Mont Blanc este tunelul rutier (11 600 m) care străbate masivul muntos cu același nume din Alpii Francezi, este cel mai înalt de pe continentul european.



\* Veneția este orașul situat pe cele mai multe insule (118, după alte surse peste 300), în laguna cu același nume din nord-estul Italiei, separată de Marea Adriatică printr-un perisip (Lido), străpuns în trei locuri.

\* La 25 martie 1957 șase națiuni: Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg au semnat Tratatul de la Roma, care pune bazele Comunității Economice Europene, denumită acum Uniunea Europeană.

\* Toate steagurile naționale din lume sunt dreptunghiulare, cu excepția a două state, Elveția și Vatican, care sunt



pătrate. Steagul Belgiei doar la prima vedere pare pătrat, lungimea fiind aproximativ egală cu lăţimea.



\* Londra este oraşul cu primul metrou din lume (10 ianuarie 1863 ) şi cea mai extinsă reţea de metrou (435 km ).

\* Etna este vulcanul activ cu cea mai lungă perioadă de activitate, peste 6000 de ani. Are altitudinea maximă de 3340 m, fiind cel mai înalt vulcan european. Situat în nord-estul insulei italiene Sicilia, domină Strâmtoarea Messina, care desparte insula Peninsula Italia.

\* Duisburg este cel mai mare port fluvial, cu un trafic de mărfuri de peste 50 mil. t. Situat la confluenţa Ruhrului şi rhinului , Duisburgul este un vechi oraş hanseatic.

\* Cel mai puternic cutremur din epoca modernă a fost înregistrat în capitala Portugaliei, Lisabona, şi a avut o magnitudine de 90 pe scara Richter (au murit peste 50 000 de oameni ). Acest cutremur s-a făcut simţit pe o suprafaţă de peste 2,5 milioane km<sup>2</sup>, în toată Europa.

\* Rusia este cel mai întins stat de pe Terra având o suprafaţă de 17 075 200 km<sup>2</sup>, care se desfăşoară pe două continente, de la Marea Baltică la Oceanul Pacific.

\* Cele mai vechi universităţi din Europa sunt : Bologna, Italia (1222), Sorbona, Franţa (1253), Cracovia, Polonia (1357).



\* Tunelul de sub Canalul Mânecii, construit între Franţa şi Marea Britanie a fost inaugurat în 1994. au fost realizate două tuneluri, fiecare cu o lungime de 51,5 km şi cu un diametru de 7,6 m, săpate la o adâncime medie de 45 m sub nivelul mării. Transportul se face cu trenuri de pasageri, care circulă cu viteze de până la 160 km/h sau cu trenuri de vehicule şi pasageri.

*Stan Adrian , clasa XI B*

## PRIMAVARĂ, TE IUBIM



În sfârşit, dulcea şi aşteptata primăvară a reuşit să ajungă şi pe la noi. Totul a prins viaţă: firicelele subţiri de iarbă au îndrăznit să se ivească uşor. Pământul de catifea, umed şi negru, nu mai este acoperit de troienele de nea. Glasul subţire al păsărelelor se aude prin tot văzduhul, asta însemnând că au sosit şi ele odată cu primăvara.

Ghioceii plăpânzi şi mici ies încet de sub zăpadă, vestind şi ei, că a sosit cel mai plăcut şi mai aşteptat anotimp. La fel şi florile elegante şi multicolore

acoperă întreg pământul. Albinuțele mici și nevinovate adună nectar din toate florile, pentru a face dulcea lor miere. Copacii verzi și înfloriți se înalță ca niște împărați care parcă acum s-au trezit din somnul lor de peste iarnă. Prin crenguțele pomilor își fac cuiburi rândunicile voioase, iar mieluşei fragezi se joacă cu copiii fericiți, pe câmpul verde. Soarele, în sfârșit își arată razele aurii pe care le-a ascuns mult timp după norii înfumurați ai iernii, își revarsă căldura asupra tuturor și dă o lumină puternică.

Zilele blânde și mult așteptate cresc, iar nopțile scad și totul ne bucură nespus. Din casă se aud tractoarele oamenilor, grabiți să meargă să are pământul, care de-abia s-a trezit din somnul lui lung. Pe la ferestrele caselor se văd gospodinele harnice, care fac curățenie de zor, pentru a întâmpina primăvara așa cum se cuvine, după o lungă și geroasă iarnă. Copiii de-abia asteaptă să audă ultimul clinchet al clopoțelului școlii, pentru că știu că vine vacanța și se pot juca cât vor.

Primavara este cel mai plăcut și cel mai înduioșător anotimp, sezon al tinereții și al speranței.

### *Ghinea George, XI G*



## **NATURA ÎN PERICOL**

Mediul și omul sunt două cuvinte ce nu se potrivesc din nici un punct de vedere. Problema raportului dintre om și mediul ambiant nu este nouă. Ea a apărut o dată cu cele dintâi colectivități omenești, căci omul, cu inteligența și spiritul creator care îl definesc, nu s-a mulțumit cu natura așa cum era ea, ci a pornit cu curaj și tenacitate la opera de transformare a ei, potrivit nevoilor sale. Multiplicându-se neîncetat, specia umană a adăugat peisajului natural priveliști noi, prefacând mlaștini și pământuri înțelenite în văi roditoare, ținuturi aride în oaze de verdeață, a creat noi soiuri de plante de cultură și a domesticit animale sălbatice. Până aici, echilibrul natural nu a avut de suferit decât, poate, pe arii foarte restrânse, care nu puteau afecta ansamblul.

Cotitura a intervenit o dată cu revoluția industrială și, mai cu seamă, cu noua revoluție tehnico-științifică, grație căreia avioane și rachete brăzdează, astăzi, văzduhul și străpung norii, nave tot mai mari și mai puternice despică luciul mărilor și al oceanelor, cascade de hidrocentrale transformă puterea apelor în salbe de lumină, în energie ce alimentează parcul de mașini în creștere vertiginoasă. Într-un cuvânt, știința și tehnica modernă, sporind nemăsurat puterea omului, au ridicat, în medie, nivelul de viață de pretutindeni. Dar reversul civilizației industriale contemporane, al progresului material, a fost și este înrăutățirea mediului natural. Sub impactul dezvoltării economice au fost poluate, mai mult sau mai puțin grav, solul, apa și aerul, au dispărut sau sunt pe cale de dispariție multe specii de plante și animale, iar omul este confruntat la rândul lui cu diverse maladii cauzate de poluare, fenomen ce cuprinde astăzi toate țările și continentele. Efectele ei sunt resimțite până și pe întinderile, până ieri

imaculate, ale Antarcticii. S-a calculat că în timp de un deceniu, devierile civilizației au provocat mediului natural pagube mai mari decât într-un mileniu.

Poluarea ca problemă globală este apanajul secolului nostru, mai precis al ultimelor trei decenii, timp în care populația lumii a crescut de la 5 la 6 miliarde de locuitori. Sunt mulți sau puțini? Exercițiu oare numărul lor cu adevărat o "presiune demografică" asupra mediului înconjurător? Iată întrebări ce-l framântă deja pe demografi, economiști, medici și alți specialişti, ca și pe oamenii politici. Problema care i-a preocupat pe specialiști de-a lungul timpului a fost, de fapt, aceea dacă se poate asigura hrana suficientă populației și doar în ultimele decenii și-au îndreptat atenția asupra unui aspect care s-a dovedit a fi la fel de

important : degradarea mediului ambiant prin poluare, eroziune și alte fenomene, datorate acțiunii, voite sau nu, a omului, proces ce afectează nu numai posibilitățile de procurare a hranei, ci și alte aspecte ale existenței umane, începând cu sănătatea.

*Podeanu Alexandru, XD*



## **SURSELE DE ENERGIE ȘI VIITORUL OMENIRII**

Este un fapt binecunoscut că modelul actual de dezvoltare economică, bazat pe o creștere continuă, este indisolubil legat de un consum mereu sporit de energie.

Acest spor accelerat al necesarului de energie rezultă atât din explozia demografică (populația globului a crescut de la 2 mld. în anul 1927 la peste 6,5 mld. în prezent și se crede că va trece de 9 mld în anul 2050), cât și din înmulțirea țărilor care, precum India, China, sau Brazilia, se orientează rapid spre tipul de economie caracterizat printr-un enorm consum de energie – infrastructura modernă, industria în plină expansiune, agricultura intensivă, ponderea mare a serviciilor, tehnologia de vârf în informatică și telecomunicații etc. Deși o cincime din populația globului nu are acces la electricitate, iar doua cincimi își mai acoperă necesarul de energie în mod tradițional, adică mai ales din biomasă (lemne de foc, paie, stuf, etc.), ponderea acestor categorii se

află în scădere. Omenirea este deci în tot mai mare măsură dependentă de sursele de energie, ceea ce face ca preocuparea pentru asigurarea lor pe termen lung să fie în prezent o componentă importantă a strategiei politice la nivel național și global. Studiile întreprinse în această direcție arată însă fără echivoc că resursele existente nu pot ține pasul, în structura lor actuală, cu creșterea necesarului și ca există pericolul să se ajungă la o criză de proporții a energiei, cu urmări economice, sociale și politice catastrofale. Un al doilea mare risc, decurgând din tehnologia predominantă de producere a energiei, este accelerarea efectului de seră, datorat în principal (dar nu numai) emisiei de bioxid de carbon, efect cu consecințe drastice pentru stabilitatea climei, care se fac de pe acum observate.

Matei Ionuț XI A

## **Toamna**

Fiecare zi de toamnă  
Parcă e o mândra doamnă !

Pletele-i sunt aurii –  
Frunze-uscate, ruginii,  
Iar rochița îmbrăcată  
Parca-i poleita toată,  
Cu lumini de soare trist,  
Stropi de ploaie de-ametist !  
*Cârstocea Victor-Marian, XI B*



## **E toamnă**

E toamnă iar și-n parcuri,  
Frunzișul de pe-alei  
Foșnește surd și geme  
Strivit sub pașii grei.

Sunt trecători ce-aleargă  
Grăbiți, de bună seamă,  
Și nu au timp să-admire  
Culoarea lor de-aramă.

Sunt oameni cu probleme  
Ce trec cu fețe triste,  
Care nu mai au vreme

Acum, de romantisme.

Privesc la ei cu milă,  
Sunt tânăr și eu sper  
Sa vină alte vremuri..  
Mă rog, privind la cer.

Natura-i mult mai tristă,  
Cerul mai mohorât,  
Oameni roiesc pe stradă  
Cu pasul hotărât.

*Nicolae Cătălin, XI B*



## **IUBIREA**

O lacrimă din ochi îmi curge  
Și în palmă mi se scurge...  
Port în piept iubirea-ți toată  
Vreau să te mai văd o dată.

Plâng și mă topesc de dor,  
Cerul e cuprins de-amor  
Noptile-s cu lună plină  
Sufletul e o lumină.

*Cîrcioagă Stelian Ionuț, XI C*

## **REDAȚIA**

**PROFESOR COORDONATOR:**

RĂDUCEA MIHAELA

**PROFESORI COLABORATORI:**

DANCU CRISTINA  
TĂNASE ANCA  
TUINETE MĂDĂLINA  
NICOLAE ELENA  
NEDELICU LAURENȚIA

**ELEVI:**

ANGHEL ALEXANDRU XI A  
GRIGORE ANDREI XI A  
PRICHICI COSTIN XI B  
DRAGOMIR LIVIU XI B  
MARICA CRISTIAN XI B  
CÂRCIOAGĂ STELIAN; XI C  
MORARU GABRIEL  
TOADER ANDREEA  
STANCIURĂZVAN  
NICOLAE GABRIEL

